

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการสำรวจเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยพบว่าสามารถแบ่งงานวิจัยออกเป็น 3 ลักษณะใหญ่ คือ

- 2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับ 「から:kara」 กับ 「けど:kedo」
- 2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับประโยคที่ลงท้ายด้วย kara กับประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo
- 2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับแนวคิดเรื่องวัจนกรรม (Speech Acts)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับ kara กับ kedo เป็นการศึกษาวิธีการใช้ kara กับวิธีการใช้ kedo ในฐานะ 接続助詞:setsuzoku joshi ส่วนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับประโยคที่ลงท้ายด้วย kara กับประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo เป็นการศึกษาคำจำกัดความ ประเภท วิธีการใช้ และหน้าที่ของประโยคที่ลงท้ายด้วย kara กับประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo นอกจากนี้ ยังมีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับแนวคิดเรื่องวัจนกรรม ซึ่งเป็นการศึกษาลักษณะแนวคิด ระดับและประเภทของวัจนกรรมที่จะนำมาใช้เป็นแนวคิดทางทฤษฎีที่ใช้เป็นพื้นฐานในงานวิจัยครั้งนี้

2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับ kara กับ kedo

ก่อนอื่น ขอกล่าวถึงคำจำกัดความของ setsuzoku joshi ซึ่งเป็นคำศัพท์เฉพาะที่ใช้เรียกกลุ่มคำที่ประกอบไปด้วย kara, kedo ฯลฯ ตามที่ 日本語大辞典:Nihongo daijiten (1990, p.1092) ได้ให้ไว้ดังนี้

setsuzoku joshi เป็นคำช่วย 「助詞:joshi」 ชนิดหนึ่ง มีหน้าที่เชื่อมต่อกกลุ่มคำส่วนหน้ากับกลุ่มคำส่วนหลังเข้าด้วยกัน โดยเชื่อมกับกลุ่มคำส่วนหน้าที่ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงของประโยค ได้แก่ คำกริยาและคำคุณศัพท์ รวมถึงคำกริยานุเคราะห์ ในด้านความหมายและวิธีการใช้มักถูกเปรียบเทียบกับคำสันธาน สำหรับตัวอย่างของคำที่จัดว่าเป็น setsuzoku joshi ได้แก่ 「ので:node」 「から:kara」 「ば:ba」 「が:ga」 ดังตัวอย่างประโยคที่ 1, 2 และ 3

(1) 雨が降るので (から) 中止した。

ame ga furu node (kara) chuushi shita.

เพราะว่าฝนตก ก็เลยระงับไว้ก่อน

(2) 話せばわかる。

hanaseba wakaruu.

ถ้าได้พูดกัน ก็จะเข้าใจ

(3) 呼んだが、答えない。

yonda ga, kotaenai.

เรียกเขาแล้ว แต่เขาไม่ขานตอบ

นอกจากนี้ก็ยังมียุทธวิธี setsuzoku joshi คำอื่น ๆ อีก ได้แก่ 「て:te」 「ても:temo」 「のに:noni」 「し:shi」 「けれど (も) :keredo (mo)」 เป็นต้น

จากคำจำกัดความข้างต้น แสดงให้เห็นว่า setsuzoku joshi เป็นคำช่วยชนิดหนึ่งที่ทำหน้าที่คล้ายคำสันธาน ดังนั้น ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงใช้คำว่า “คำช่วยที่เป็นคำสันธาน” แทนคำว่า setsuzoku joshi เพื่อคงไว้ซึ่งลักษณะที่ไม่สามารถปรากฏอยู่อย่างเป็นเอกเทศได้ เหมือนกับคำช่วย และคงไว้ซึ่งหน้าที่เชื่อมกลุ่มคำสองกลุ่มคำเข้าด้วยกันเหมือนคำสันธาน

ในที่นี้ ผู้วิจัยขอกล่าวถึงเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kara กับคำช่วยที่เป็นคำสันธาน kedo เท่านั้น เพื่อนำไปใช้เป็นพื้นฐานในการวิจัย kara กับ kedo ที่อยู่ท้ายประโยคว่ามีความเกี่ยวข้องกับวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kara กับคำช่วยที่เป็นคำสันธาน kedo หรือไม่ อย่างไรต่อไป ดังนี้

2.1.1 วิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kara

2.1.2 วิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kedo

2.1.1 วิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kara

สำหรับวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kara ตามความเข้าใจของคนญี่ปุ่นทั่วไป สามารถพิจารณาได้จากคำอธิบายในพจนานุกรม โดย 日本文法大辞典:Nihon bunpou daijiten (1987, p.138-139) ได้กล่าวไว้ดังนี้

คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kara ใช้เติมหลังรูปลงท้ายประโยค 「終止形:shuushi kei」 ของภาคแสดงที่มีการผัน 「活用語:katsuyou go」 ได้แก่ คำกริยาและคำคุณศัพท์ รวมถึง คำกริยานุเคราะห์ เพื่อใช้แสดงเหตุผล โดยส่วนใหญ่ผู้พูดจะหลีกเลี่ยงเหตุผลจากจุดยืนของตัวเอง ขึ้นมาแสดงว่าผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องปกติธรรมดา ดังนั้น ประโยคส่วนหลังจึงมักเป็นการ คาดการณ์หรือเป็นเจตนาของผู้พูด หรือไม่ก็เป็นเนื้อความที่เรียกร้องการกระทำบางอย่างจากผู้ฟัง เช่น สั่ง ห้าม ชักชวน ขอร้อง เป็นต้น ดังตัวอย่างประโยคที่ 4, 5 และ 6

(4) おいしいから もう一つ食べたい。

oishii kara mou hitotsu tabetai.

เพราะว่าอร่อย ก็เลยอยากกินอีกชิ้นหนึ่ง

(5) 雨が降っているから やめよう。

ame ga futte iru kara yameyou.

ฝนยังตกอยู่เลย เลิกเถอะ

(6) 暑いから 窓をあけてくれよ。

atsui kara mado o akete kure yo.

ร้อนจัง เปิดหน้าต่างให้หน่อยสิ

นอกจากนี้ คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kara ยังสามารถใช้แสดงเป็นคำช่วยท้ายประโยค 「終助詞的な用法:shuujoshi tekina youhou」 เพื่อให้ถ้อยคำนุ่มนวลขึ้นได้อีกด้วย ดัง ตัวอย่างประโยคที่ 7 และ 8

(7) そんなことをしたら承知しないから。

sonna koto o shitara shouchi shinai kara.

ถ้าทำเรื่องแบบนี้ลงไป ฉันไม่รับรู้ด้วยนะ

(8) そのくらい私だってできるんだから。

sono kurai watashi datte dekirun da kara.

เรื่องแค่นั้น ฉันเองก็ทำได้น่า

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน *kara* ตามมุมมองของนักวิชาการแล้ว กลับพบว่าคำอธิบายในพจนานุกรมดังกล่าวยังไม่ใช่บทสรุปที่แท้จริง เนื่องจากในงานวิจัยของ 岩崎卓:Iwasaki Takashi (1995) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การแบ่งแยกคำช่วยที่เป็นคำสันธาน *kara* กับ *node* ตามแนวคิดของ 永野賢:Nagano Ken (1952) ว่ายังคงเป็นปัญหาถกเถียงกันอยู่ ทำให้คำอธิบายที่ว่า *kara* ใช้เชื่อมประโยคส่วนหน้ากับส่วนหลังที่เป็นความสัมพันธ์เชิงเหตุผลตามความคิดของผู้พูด (อรรถวิสัย) ในขณะที่ *node* ใช้เชื่อมความสัมพันธ์แบบเหตุผลตามสภาพที่เป็นอยู่ (ภาวะวิสัย) นั้นไม่ใช่ข้อมูลที่ถูกต้องอีกต่อไป Iwasaki จึงเสนอให้มีการพิจารณาคำช่วยที่เป็นคำสันธาน *kara* ตามแนวคิดของ 田窪行則:Takubo Yukinori (1987) แทน ซึ่ง Takubo นำงานวิจัยของ 南不二男:Minami Fujio (1974) มาแก้ไขเพิ่มเติมอีกที โดย Minami จัดแบ่งลักษณะโครงสร้างประโยคส่วนหน้า (อนุประโยค) ของประโยคความซ้อนตามองค์ประกอบที่สามารถปรากฏได้ ออกเป็น 4 ประเภท คือ A, B, C และ D เพื่อพิจารณาดูว่าประโยคส่วนหน้าประเภทใดมีความเป็นประโยคสูงหรือมีความเป็นประโยคต่ำ โดยประโยคส่วนหน้าของประโยคความซ้อนที่ใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน *kara* นั้นถูกจัดอยู่ในประเภท B (อ้างใน 庵功雄:Iori Isao, 2004, p.197-206) แต่ Takubo นำมาแก้ไขเพิ่มเติม โดยแบ่งคำช่วยที่เป็นคำสันธาน *kara* ออกเป็น 2 แบบ ดังนี้

1. แบบที่แสดงเหตุผลของการกระทำ 「行動の理由を表すもの:koudou no riyuu o arawasu mono」 คือ *kara* ที่แสดงเหตุผล ซึ่ง Takubo ปล่อยให้อยู่ในลักษณะโครงสร้างประโยคส่วนหน้าประเภท B เหมือนเดิม เนื่องจากสามารถวางจุดโฟกัส 「焦点:shouten」 ได้ และสามารถแสดงกาล 「テンス:tensu」 ในภาคแสดงได้ทั้งเกณฑ์เวลา ณ จุดที่พูดกับเกณฑ์เวลาที่ปรับเปลี่ยนไปตามกาล (tense) ในประโยคส่วนหลัง

2. แบบที่แสดงสาเหตุของการตัดสินใจ 「判断の根拠を表すもの:handan no konkyo o arawasu mono」 คือ kara ที่ไม่แสดงเหตุผล ซึ่ง Takubo เปลี่ยนมาจัดอยู่ในลักษณะโครงสร้างประโยคส่วนหน้าประเภท C แทน เนื่องจากไม่สามารถวางจุดโฟกัส (shouten) ได้ และใช้แสดงกาล (tense) ในภาคแสดงได้เฉพาะตามเกณฑ์เวลาที่ปรากฏ ณ จุดที่พูดเท่านั้น

จากงานวิจัยของ Iwasaki ทำให้ทราบว่าคำช่วยที่เป็นคำสันธาน kara สามารถใช้ในกรณีที่ไม่แสดงเหตุผลได้ ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ 白川博之:Shirakawa Hiroyuki (1995) ที่ศึกษา คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kara ในบทสนทนาแล้วปรากฏว่าบางประโยคไม่ได้ใช้แสดงเหตุผล ดังตัวอย่างประโยคที่ 9 เนื่องจากเมื่อนำประโยคส่วนหน้าที่อยู่ในโครงสร้าง “ประโยคส่วนหน้า + คำช่วยที่เป็นคำสันธาน + ประโยคส่วนหลัง” ของตัวอย่างประโยคที่ 9 มาตรวจสอบ โดยนำมาตอบคำถามว่า “ทำไม” 「どうして:doushite」 แล้วปรากฏว่าไม่สามารถตอบคำถามได้ดังตัวอย่างประโยคที่ 10 แต่กลับตอบคำถามได้ด้วยตัวอย่างประโยคที่ 11

(9) 火曜日に返すから、ハンバーガー買うお金、貸してくれよ。

kayoubi ni kaesu kara, hanbaagaa kau okane, kashite kure yo.

เดี๋ยววันอังคารจะคืนให้ ขอยืมเงินซื้อแฮมเบอร์เกอร์หน่อยสิ

(10) ハンバーガー買うお金、貸してくれよ。

hanbaagaa kau okane, kashite kure yo.

ขอยืมเงินซื้อแฮมเบอร์เกอร์หน่อยสิ

どうして?

doushite

ทำไมล่ะ?

?¹火曜日に返すから。

kayoubi ni kaesu kara.

เดี๋ยววันอังคารจะคืนให้

¹ประโยคที่มีเครื่องหมายคำถาม (?) อยู่ข้างหน้า หมายถึงประโยคที่ไม่เป็นธรรมชาติ แต่ไม่ได้ผิดไวยากรณ์

(11) ハンバーガー買うお金、貸してくれよ。

hanbaagaa kau okane, kashite kure yo.

ขอยืมเงินซื้อแฮมเบอร์เกอร์หน่อยสิ

どうして?

doushite

ทำไมล่ะ?

財布を忘れたから。

saifu o wasureta kara.

เพราะฉันลืมกระเป๋าตังค์

นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยอีกชิ้นหนึ่งที่น่าสนใจคืองานวิจัยของ 永田良太:Nagata Ryouta (2000) ที่ศึกษาหาความสัมพันธ์ในกลุ่มวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kara ซึ่งได้อ้างถึงแนวคิดของ Shirakawa Hiroyuki (1991, 1995) ที่ว่าวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kara สามารถแบ่งได้เป็น 2 รูปแบบ คือ แบบที่แสดงเหตุผล และแบบที่ไม่แสดงเหตุผล ส่วน kara ที่แสดงเป็นคำช่วยทำยประโยคนั้น Shirakawa ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของแบบที่ไม่แสดงเหตุผลที่แตกต่างออกมาเท่านั้น โดย Nagata ได้ยกตัวอย่างประโยคไว้ 2 รูปแบบ ดังต่อไปนี้

1. แบบที่แสดงเหตุผล 「理由を表す:riyuu o arawasu」 ดังตัวอย่างประโยคที่ 12

(12) 不況だから仕事がない。

fukyou da kara shigoto ga nai.

เพราะเศรษฐกิจไม่ดี ก็เลยไม่มีงานให้ทำ

2. แบบที่ไม่แสดงเหตุผล 「理由を表さない:riyuu o arawasanai」 ดังตัวอย่างประโยคที่ 13

(13) 机の上に書類があるから目を通しておいてくれ。

tsukue no ue ni shorui ga aru kara me o tooshite oite kure.

เอกสารวางอยู่บนโต๊ะนะ ช่วยอ่านให้หน่อย

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้น สามารถสรุปวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kara ออกเป็น 3 รูปแบบ คือ 1) แสดงเหตุผล (แสดงเหตุผลของการกระทำ) 2) ไม่แสดงเหตุผล (แสดงสาเหตุของการตัดสินใจ) และ 3) แสดงเป็นคำช่วยทำยประโยค ดังตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1

เอกสารและงานวิจัยที่กล่าวถึงวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kara

เอกสารและงานวิจัยที่กล่าวถึง	วิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kara		
1. Nihon bunpou daijiten (1987)	แสดงเหตุผล		แสดงเป็น คำช่วยท้ายประโยค
2. Iwasaki Takashi (1995)	แสดงเหตุผล ของการกระทำ	แสดงสาเหตุ ของการตัดสินใจ	
3. Shirakawa Hiroyuki (1995)		ไม่แสดงเหตุผล	
4. Nagata Ryouta (2000)	แสดงเหตุผล	ไม่แสดงเหตุผล (รวมแสดงเป็นคำช่วยท้ายประโยคด้วย)	

2.1.2 วิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kedo

สำหรับวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kedo ตามความเข้าใจของคนญี่ปุ่นทั่วไปสามารถพิจารณาได้จากคำอธิบายในพจนานุกรมเช่นกัน โดย Nihon bunpou daijiten (1987, p.212-213) ได้กล่าวไว้ดังนี้

คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kedo มีหลากหลายรูปแบบทั้ง 「けれど:keredo」 「けども:kedomo」 และ 「けれど も:keredomo」 แต่ไม่มีความแตกต่างทางด้านคุณสมบัติ โดยจะใช้เติมหลังรูปลงท้ายประโยค (shuushi kei) ของภาคแสดงที่มีการผัน (katsuyou go) ได้แก่ คำกริยาและคำคุณศัพท์ รวมถึงคำกริยานุเคราะห์ เพื่อให้เชื่อมเนื้อหาสองเหตุการณ์ที่มีความสัมพันธ์เชิงขัดแย้งหรือเชิงเปรียบเทียบกัน กล่าวคือเป็นเงื่อนไขแบบขัดแย้งที่ว่าเมื่อเกิดเหตุการณ์แรกขึ้น เหตุการณ์หลังจะไม่เกิดขึ้นตามมาอย่างแน่นอน ทำให้ kedo ไม่ได้แฝงความรู้สึกผิดคาดเหมือนกับคำช่วยที่เป็นคำสันธาน noni ที่ว่าทั้งที่เกิดเหตุการณ์แรกขึ้นแล้วแต่เหตุการณ์หลังกลับไม่เกิดขึ้น เนื่องจาก kedo ใช้เชื่อมเนื้อหาสองเหตุการณ์ที่มีความสัมพันธ์ที่ไม่เข้ากันเท่านั้น

นอกจากนี้ แม้เนื้อหาสองเหตุการณ์จะเป็นเงื่อนไขแบบขัดแย้งก็ตาม แต่น้ำหนักที่เน้นกลับอยู่ที่ประโยคส่วนหลัง ทำให้ประโยคส่วนหน้ามีหน้าที่เป็นเพียงการเสริม ในบางครั้ง ประโยคส่วนหน้าจึงเป็นเพียงการเกริ่นนำหรือไม่ก็เป็นเพียงการนำเสนอหัวข้อหรือเหตุการณ์ เพื่อแสดงความสัมพันธ์กับเนื้อหาส่วนหลังที่จะกล่าวตามมา รวมถึงในบางครั้งประโยคส่วนหน้ากับประโยคส่วนหลังก็ไม่ค่อยแสดงความขัดแย้ง ส่วนใหญ่จึงมักใช้เชื่อมเนื้อหา 2 เหตุการณ์เข้าด้วยกันในเชิงเปรียบเทียบเท่านั้น ดังตัวอย่างประโยคที่ 14, 15 และ 16

(14) 郊外に住むのは、空気はいいけれど、買物が不便でいやだ。

kougai ni sumu no wa, kuuki wa ii keredomo, kaimono ga fuben de iya da.

การอาศัยอยู่นอกเมือง อากาศดีก็จริง แต่ซื้อของลำบาก ฉันเลยไม่ชอบ

(15) 徹夜じゃなかったけど、寝たのはほんの一時間もなかった。

tetsuya janakatta kedo, neta no wa hon no ichijikan mo nakatta.

ไม่ถึงกับอดหลับอดนอน แต่ก็นอนได้ไม่ถึงชั่วโมง

(16) 田中さんから聞いた話ですけど、今度フランスへいらっしゃる
そうですね。

Tanakasan kara kiita hanashi desu kedo, kondo furansu e irassharu sou desu ne.

ฉันได้ยินมาจากคุณทานากะ คราวนี้คุณจะไปฝรั่งเศสสินะ

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kedo ตามมุมมองของนักวิชาการแล้ว กลับพบว่ามียาละเอียดมากกว่านั้น ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของ 前田直子 :Maeda Naoko (1995) ที่ศึกษากลุ่มคำช่วยที่เป็นคำสันธาน keredomo หรือ ga, noni และ temo ซึ่งใช้แสดงความขัดแย้งแบบเรื่องจริงเหมือนกันว่ามีเงื่อนไขแบบใดในการแบ่งแยกวิธีการใช้รวมทั้งในกรณีที่สามารถแทนที่กันได้จะแสดงความหมายต่างกันอย่างไร โดยวิเคราะห์ผ่านหัวข้อต่าง ๆ ทั้งความแตกต่างทางโครงสร้าง ความสัมพันธ์กับความเป็นจริง (Reality) ความหมายแฝง (Nuance) และข้อจำกัดของประโยคส่วนหลัง ซึ่งสามารถสรุปวิธีการใช้และความหมายของ kedo ได้ดังต่อไปนี้

1. ด้านโครงสร้าง สามารถแสดงกาล (tense) ในประโยคส่วนหน้าได้ เนื่องจากใช้ เชื่อมรูปลงท้ายประโยค (shuushi kei) นอกจากนี้ ยังสามารถเติม 「だろ: darou」 กับ 「のだ: noda」 ไว้ข้างหน้าได้อีกด้วย
2. ด้านความสัมพันธ์กับความเป็นจริง (Reality) ใช้แสดงเหตุการณ์ในอนาคตที่กำหนดแน่นอนแล้วว่าจะเกิดขึ้น จึงไม่สามารถเกิดร่วมกับคำวิเศษณ์ที่แสดงเงื่อนไขสมมติได้
3. ด้านความหมายแฝง (Nuance) ไม่ได้มีความหมายแฝงอะไรเป็นพิเศษ เนื่องจากใช้เชื่อมเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์เท่านั้น กล่าวคือ ใช้แสดงความหมายว่า “เกิดเหตุการณ์ในประโยคส่วนหน้าโดยไม่เกิดเหตุการณ์ในประโยคส่วนหลัง” จึงไม่ได้แสดงความหมายแฝงเกี่ยวกับความสัมพันธ์เชิงเงื่อนไขที่ว่า “ถ้าเกิดเหตุการณ์ในประโยคส่วนหน้าก็ต้องเกิดเหตุการณ์ในประโยคส่วนหลัง” ทำให้ประโยคส่วนหลังมีความหลากหลาย เนื่องจากไม่สามารถคาดเดาได้จากเหตุการณ์ในประโยคส่วนหน้า
4. ด้านข้อจำกัดของประโยคส่วนหลัง ไม่มีข้อจำกัดเกี่ยวกับการเติมทัศนภาวะ (Modality) ในประโยคส่วนหลังใด ๆ ทั้งสิ้น ทำให้ประโยคส่วนหลังสามารถใช้แสดงความตั้งใจ การคาดหวัง การสั่ง การชักชวน ความสงสัย และการคาดเดาได้

จากงานวิจัยของ Maeda ทำให้ทราบว่าคำช่วยที่เป็นคำสันธาน kedo ไม่ได้มีความหมายแฝงอะไรเป็นพิเศษ เป็นเพียงการเชื่อมเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์เท่านั้น ทำให้ประโยคส่วนหลังมีความหลากหลาย เนื่องจากไม่สามารถคาดเดาได้จากประโยคส่วนหน้า ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ 今尾ゆき子:Imao Yukiko (1994) ที่ศึกษาความแตกต่างของคำช่วยที่เป็นคำสันธาน kedo กับคำช่วยที่เป็นคำสันธาน noni จากมุมมองหน้าที่ในบทสนทนา แล้วพบว่า kedo ไม่ได้ใช้แสดงความขัดแย้งเสมอไป แต่มีวิธีการใช้ที่หลากหลายทั้งแสดงความขัดแย้ง 「逆接:gyakusetsu」 แสดงการเปรียบเทียบ 「対比:taihi」 แสดงการเรียงลำดับ 「並立:heiritsu」 แสดงการชี้หัวข้อเรื่อง 「話題提示:wadai teiji」 และแสดงการกล่าวเสริม 「補足:hosoku」 ทั้งนี้ เนื่องจากเมื่อนำแนวคิดเรื่องจุดโฟกัส (shouten) มาใช้วิเคราะห์วิธีการใช้ที่หลากหลายของ kedo แล้วพบว่า kedo มีหน้าที่ทำให้หน่วยที่ปรากฏอยู่ด้านหน้าไม่เป็นจุดโฟกัส เพื่อแจ้งให้ทราบหน่วยที่ตามมาด้านหลังเป็นจุดโฟกัสนั่นเอง

นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยของ 永田良太&大浜るい子:Nagata Ryouta & Oohama Ruike (2001) และ 永田良太:Nagata Ryouta (2002) ที่ศึกษาวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kedo ซึ่งรวบรวมมาจากงานวิจัยของสถาบันวิจัยภาษาแห่งชาติญี่ปุ่น 国立国語研究

所:Kokuritsu kokugo kenkyuujo (1951), 森田良行:Morita Yoshiyuki (1980) และ 小出慶一:Koide Keiichi (1984) โดยแบ่งวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kedo ออกเป็น 6 รูปแบบด้วยกัน คือ

1. แสดงความขัดแย้ง 「逆接用法:gyakusetsu youhou」 โดยเนื้อหาที่ปรากฏสวนทางกับหลักตรรกะที่ผู้พูดมีอยู่ก่อนแล้ว เช่น ความเชื่อ จิตสำนึก ค่านิยมในสังคม เป็นต้น ดังตัวอย่างประโยคที่ 17

(17) 雨が降ったけど運動会は行われた。

ame ga futta kedo undoukai wa okonawareta.

ฝนตก แต่งานกีฬาก็ถูกจัดขึ้น

2. แสดงการเปรียบเทียบต่าง 「对比用法:taihi youhou」 เป็นการเปรียบเทียบเชิงความหมายของภาคแสดงในประโยคส่วนหน้ากับประโยคส่วนหลัง ดังตัวอย่างประโยคที่ 18

(18) 兄は背が高いけど弟は背が低い。

ani wa se ga takai kedo otouto wa se ga hikui.

พี่ชายตัวสูง แต่น้องชายตัวเตี้ย

3. แสดงการเกริ่นนำ 「前置き用法:maeoki youhou」 โดยประโยคส่วนหน้าเป็นเพียงข้อมูลเสริมที่ผู้พูดต้องการถ่ายทอดตามมารยาททางสังคม ดังตัวอย่างประโยคที่ 19

(19) 悪いけどお金貸してくれない?

warui kedo okane kashite kurenai?

โทษทีนะ ขอฉันยืมเงินหน่อยได้ไหม?

4. แสดงการเสนอหัวข้อสนทนา 「提題用法:teidai youhou」 สามารถแบ่งได้ 2 แบบ โดยแบบที่หนึ่งประโยคส่วนหน้าเป็นข้อมูลส่วนหนึ่งของประโยคส่วนหลัง ส่วนแบบที่สองประโยคส่วนหน้าเป็นข้อมูลทั้งหมดของประโยคส่วนหลัง ดังตัวอย่างประโยคที่ 20 และ 21

(20) 明日の天気ですが、明日は全国的に晴れるでしょう。

ashita no tenki desu ga, ashita wa zenkokuteki ni hareru deshou.

สำหรับอากาศในวันพรุ่งนี้ พรุ่งนี้คาดว่าท้องฟ้าทั่วทุกภาคจะแจ่มใส

(21) 先月、北海道に行ったけど、とても楽しかった。

sengetsu, Hokkaido ni itta kedo, totemo tanoshikatta.

เมื่อเดือนก่อนฉันไปเที่ยวที่ฮอกไกโดมา สนุกมากเลย

5. แสดงการแทรกข้อมูลเสริม 「挿入用法:sou'nyuu youhou」 มีลักษณะคล้ายประโยคที่มีการสลับตำแหน่งหน้า-หลัง 「倒置:touchi」 แต่ประโยคส่วนหน้ากับคำช่วยที่เป็นคำสันธาน kedo จะปรากฏอยู่กลางประโยค ดังตัวอย่างประโยคที่ 22

(22) この前貸した本を明日、もし無理だったら明後日でも

いいんだけど、返してくれる？

konomae kashita hon o ashita, moshi muri dattara asatte demo

ii'n da kedo, kaeshite kureru?

หนังสือที่ให้ยืมไปเมื่อวันก่อนขอคืนวันพรุ่งนี้ แต่ถ้าไม่สะดวกขอเป็นวันมะรืนนี้จะได้ไหม?

6. แสดงเป็นคำช่วยท้ายประโยค 「終助詞用法:shuujoshi youhou」 เพื่อให้ให้อ้อยคำนุ่มนวลขึ้น เนื่องจากผู้พูดให้ความสำคัญกับความรู้สึกของผู้ฟัง โดยปรากฏแค่ประโยคส่วนหน้ากับคำช่วยที่เป็นคำสันธาน kedo เท่านั้น ดังตัวอย่างประโยคที่ 23

(23) すみません、道をうかがいたいんですけど。

sumimasen, michi o ukagaitai'n desu kedo.

ขอโทษค่ะ ฉันอยากถามทางหน่อยนะคะ

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้น สามารถสรุปวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kedo ออกเป็น 10 รูปแบบ คือ 1) แสดงความขัดแย้ง 2) แสดงการเปรียบเทียบ 3) แสดงการเปรียบเทียบต่าง 4) แสดงการเกริ่นนำ 5) แสดงการชี้หัวเรื่อง 6) แสดงการเสนอหัวข้อสนทนา 7) แสดงการเรียงลำดับ 8) แสดงการกล่าวเสริม 9) แสดงการแทรกข้อมูลเสริม และ 10) แสดงเป็นคำช่วยท้ายประโยค อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยคิดว่าวิธีการใช้ในรูปแบบที่ 2 แสดงการเปรียบเทียบกับวิธีการใช้ในรูปแบบที่ 3 แสดงการเปรียบเทียบต่าง วิธีการใช้ในรูปแบบที่ 5 แสดงการชี้หัวเรื่องกับวิธีการใช้รูปแบบที่ 6 แสดงการเสนอหัวข้อสนทนา และวิธีการใช้ในรูปแบบที่ 8 แสดงการกล่าวเสริมกับวิธีการใช้รูปแบบที่ 9 แสดงการแทรกข้อมูลเสริมยังมีลักษณะที่ทับซ้อนกันอยู่แม้จะใช้ชื่อเรียกที่แตกต่างกันก็ตาม ผู้วิจัยจึงรวมวิธีการใช้ดังกล่าวไว้ด้วยกัน ดังตารางที่ 2.2

ตารางที่ 2.2

เอกสารและงานวิจัยที่กล่าวถึงวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kedo

เอกสารและงานวิจัยที่กล่าวถึง	วิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kedo						
1. Nihon bunpou daijiten (1987)	แสดง ความ ขัดแย้ง	แสดง การ เปรียบเทียบ	แสดง การ เสนอ หัวข้อ สนทนา	แสดง การ เกริ่นนำ			
2. Imao Yukiko (1994)	แสดง ความ ขัดแย้ง	แสดง การ เปรียบเทียบ ต่าง	แสดง การชี้ หัวเรื่อง		แสดง การ กล่าว เสริม	แสดง การ เรียง ลำดับ	
3. Maeda Naoko (1995)	แสดง ความ ขัดแย้ง						
4. Nagata Ryouta & Oohama Ruiko (2001)	แสดง ความ ขัดแย้ง	แสดง การ เปรียบเทียบ ต่าง	แสดง การ เสนอ หัวข้อ สนทนา	แสดง การ เกริ่นนำ	แสดง การ แทรก ข้อมูล เสริม		แสดงเป็น คำช่วย ท้าย ประโยค
5. Nagata Ryouta (2002)	แสดง ความ ขัดแย้ง	แสดง การ เปรียบเทียบ ต่าง	แสดง การ เสนอ หัวข้อ สนทนา	แสดง การ เกริ่นนำ	แสดง การ แทรก ข้อมูล เสริม		แสดงเป็น คำช่วย ท้าย ประโยค

นอกจากนี้ ผู้วิจัยคิดว่าเกณฑ์การตั้งชื่อวิธีการใช้แสดงเป็นคำช่วยท้ายประโยคของทั้ง คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kara และคำช่วยที่เป็นคำสันธาน kedo นั้นยังไม่เหมาะสม เนื่องจากเป็นการตั้งชื่อตามตำแหน่งที่คำช่วยที่เป็นคำสันธานปรากฏ ซึ่งต่างจากวิธีการใช้อื่น ๆ ที่ตั้งชื่อตามการใช้และความหมาย นอกจากนี้ คำอธิบายวิธีการใช้แสดงเป็นคำช่วยท้ายประโยคก็ยังไม่ชัดเจน เนื่องจากกล่าวแต่เพียงว่าทำให้ถ้อยคำนุ่มนวลขึ้นเท่านั้น แต่ไม่ได้อธิบายว่าใช้ได้กับถ้อยคำแบบใดบ้าง รวมถึง ตัวอย่างประโยคในวิธีการใช้แสดงเป็นคำช่วยท้ายประโยคก็ไม่ตรงกับชื่อวิธีการที่ได้ตั้งไว้ เนื่องจากเมื่อพิจารณาตัวอย่างประโยคที่ 7, 8 และ 23 ให้ดีแล้ว จะพบว่า เป็นประโยคที่มีการละประโยคส่วนหลัง ซึ่งสามารถทำให้ประโยคส่วนหลังกลับคืนมาได้ดังตัวอย่างประโยคที่ 7', 8' และ 23' ในขณะที่วิธีการใช้แสดงเป็นคำช่วยท้ายประโยคนั้นน่าจะหมายถึงประโยคจบลงตรงนั้นไม่มีสิ่งใดปรากฏอีกต่อไปแล้ว ดังตัวอย่างประโยคที่ 24 และ 25 ซึ่งแสดงให้เห็นคำช่วยท้ายประโยค 「終助詞:shuujoshi」 ได้แก่ 「よ:yo」 และ 「ね:ne」 ดังนั้น ตัวอย่างประโยคที่ 7 และ 8 จึงน่าจะจัดอยู่ในวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kara แบบแสดงเหตุผล (แสดงเหตุผลของการกระทำ) ส่วนตัวอย่างประโยคที่ 23 น่าจะจัดอยู่ในวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kedo แบบแสดงการเกริ่นนำมากกว่า

(7) そんなことをしたら承知しないから、やめてください。

sonna koto o shitara shouchi shinai kara, yamete kudasai.

ถ้าทำเรื่องแบบนี้ลงไป ฉันไม่รับรู้ว่าด้วยนะ เลิกเสียเถอะ

(8) そのくらい私だってできるんだから、やらせてください。

sono kurai watashi datte dekirun da kara, yarasete kudasai.

เรื่องแค่นั้น ฉันเองก็ทำได้น่า ให้ฉันทำเถอะ

(23) すみません、道をうかがいたいんですけど、教えていただけませんか。

sumimasen, michi o ukagaitain desu kedo, oshiete itadakemasen ka.

ขอโทษค่ะ ฉันอยากถามทางหน่อยนะคะ กรุณาบอกทางหน่อยจะได้ไหมคะ

- (24) いいですよ。ここからまっすぐ行って、交差点があります。
そこを右に曲がると、郵便局が左手にあります。
ii desu yo. koko kara massugu itte, kousaten ga arimasu.

soko o migi ni magaru to, yuubinkyoku ga hidarite ni arimasu.

ได้สิครับ จากตรงนี้พอคุณเดินตรงไปเรื่อย ๆ ก็จะเจอสี่แยก ให้เลี้ยวขวาตรงสี่แยกนั้น แล้วที่ทำการไปรษณีย์ก็จะอยู่ทางด้านซ้ายมือ

- (25) その交差点を右に曲がって、郵便局が左手にありますね。
sono kousaten o migi ni magatte, yuubinkyoku ga hidarite ni arimasu
ne.

พอเลี้ยวขวาตรงสี่แยกนั้น ที่ทำการไปรษณีย์ก็จะอยู่ทางด้านซ้ายมือสินะคะ

ดังนั้น จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kara และวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kedo ข้างต้น ผู้วิจัยจึงสามารถสรุปวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kara ได้ 3 รูปแบบ คือ 1) แสดงเหตุผล (แสดงเหตุผลของการกระทำ) 2) ไม่แสดงเหตุผล (แสดงสาเหตุของการตัดสินใจ) และ 3) แสดงเป็นคำช่วยท้ายประโยค ส่วนคำช่วยที่เป็นคำสันธาน kedo นั้นสามารถสรุปได้ทั้งหมด 7 รูปแบบ โดยรวมวิธีการใช้ที่มีลักษณะทับซ้อนกันเข้าด้วยกันและเลือกใช้ชื่อเรียกเพียงชื่อเดียว คือ 1) แสดงความขัดแย้ง 2) แสดงการเปรียบเทียบต่าง 3) แสดงการเกริ่นนำ 4) แสดงการเสนอหัวข้อสนทนา 5) แสดงการเรียงลำดับ 6) แสดงการแทรกข้อมูลเสริม และ 7) แสดงเป็นคำช่วยท้ายประโยค ทั้งนี้ เพื่อนำไปใช้เป็นพื้นฐานในการวิจัย kara กับ kedo ที่อยู่ท้ายประโยคว่ามีความเกี่ยวข้องกับวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kara กับคำช่วยที่เป็นคำสันธาน kedo หรือไม่ อย่างไร โดยเฉพาะวิธีการใช้แสดงเป็นคำช่วยท้ายประโยค ซึ่งยังขาดชื่อเรียก คำอธิบายและตัวอย่างประโยคที่เหมาะสมอยู่ ดังตารางที่ 2.3

ตารางที่ 2.3

วิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kara กับคำช่วยที่เป็นคำสันธาน kedo

	คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kara	คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kedo
วิธีการใช้	1. แสดงเหตุผล (แสดงเหตุผลของการกระทำ)	1. แสดงความขัดแย้ง
		2. แสดงการเปรียบเทียบ
		3. แสดงการเกริ่นนำ
	2. ไม่แสดงเหตุผล (แสดงสาเหตุของการตัดสินใจ)	4. แสดงการเสนอหัวข้อสนทนา
		5. แสดงการเรียงลำดับ
		6. แสดงการแทรกข้อมูลเสริม
	3. แสดงเป็นคำช่วยท้ายประโยค	7. แสดงเป็นคำช่วยท้ายประโยค

2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับประโยคที่ลงท้ายด้วย kara กับประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo

นอกเหนือจากงานวิจัยที่ศึกษาวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kara และวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kedo แล้ว ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาประโยคที่ลงท้ายด้วย kara กับประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo อีกด้วย ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวโดยแบ่งออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

2.2.1 คำจำกัดความของประโยคที่ลงท้ายด้วย kara กับประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo

2.2.2 ประเภทของประโยคที่ลงท้ายด้วย kara กับประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo

2.2.3 วิธีการใช้ประโยคที่ลงท้ายด้วย kara กับประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo

2.2.4 หน้าที่ของประโยคที่ลงท้ายด้วย kara กับประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo

2.2.1 คำจำกัดความของประโยคที่ลงท้ายด้วย kara กับประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo

สำหรับคำจำกัดความของประโยคที่ลงท้ายด้วย kara กับประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo มีนักวิจัยแสดงความคิดเห็นไว้ในงานวิจัยของตนหลากหลายแง่มุม ดังต่อไปนี้

1. คำจำกัดความของประโยคที่ลงท้ายด้วย kara

白川博之:Shirakawa Hiroyuki (1991) ศึกษาประโยคที่กล่าวค้างไว้ด้วย kara เพื่อหาความเชื่อมโยงระหว่างวิธีการใช้แบบเดิมในฐานะคำช่วยที่เป็นคำสันธาน กับวิธีการใช้แบบใหม่ในฐานะคำช่วยท้ายประโยค โดยกล่าวถึงประโยคที่ลงท้ายด้วย kara ว่าเป็นประโยคที่ขาดคุณลักษณะของคำช่วยที่เป็นคำสันธาน แต่ไปคล้ายกับคุณลักษณะของคำช่วยท้ายประโยคมากกว่า ซึ่งคุณลักษณะนั้นไม่เพียงมีจุดเด่นในเชิงโครงสร้างประโยคที่กล่าวแค่ประโยคส่วนหน้า โดยไม่มีประโยคส่วนหลังตามมาเท่านั้น แต่ยังมีจุดเด่นในเชิงความหมายที่คาดเดาได้ยากว่าเนื้อความแบบใดที่ควรจะเป็นประโยคส่วนหลัง

ในขณะที่ **北澤尚:Kitazawa Takashi (1995)** พยายามศึกษาว่าประโยคที่ลงท้ายด้วย kara สามารถแบ่งได้กี่ประเภท โดยกล่าวถึงประโยคที่ลงท้ายด้วย kara ว่าเกิดจากปรากฏการณ์การละ ซึ่งผู้พูดจะละเฉพาะส่วนที่คิดว่าผู้ฟังสามารถทำให้กลับคืนหรือคาดเดาได้เท่านั้น เพื่อให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจความหมายที่ต้องการสื่อได้อย่างเพียงพอ

นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยของ **許夏玲:Hui Harling (1997)** ที่ศึกษาวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kara ที่อยู่ท้ายประโยค เพื่อหาความเชื่อมโยงกับวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธานแบบดั้งเดิม โดยเห็นว่าประโยคที่ลงท้ายด้วย kara แม้จะดูเหมือนมีการละประโยคส่วนหลังไว้ แต่ถือเป็นประโยคที่สมบูรณ์แล้ว เนื่องจากทำหน้าที่ถ่ายทอดข้อมูลได้อย่างชัดเจน และมีส่วนที่เป็นมาลา (mood) ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของประโยคปรากฏอยู่ด้วย

2. คำจำกัดความของประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo

曹英南:Cho Young-Nam (2000) ศึกษาประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo ในมุมมองของวัจนปฏิบัติศาสตร์ว่าใช้ในสถานการณ์ใดบ้าง โดยกำหนดคำจำกัดความของประโยคที่ลงท้ายด้วยคำช่วยที่เป็นคำสันธาน kedo ไว้ว่าเมื่อผู้พูดพูดประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo แล้วผู้ฟังสามารถเข้าใจได้ โดยไม่ต้องอาศัยสิ่งที่ได้ปรากฏอยู่ก่อนหน้าหรือส่วนหลัง กล่าวคือ เป็นประโยคที่กล่าวจบแล้ว ถึงแม้ไม่มีคำช่วยที่เป็นคำสันธาน kedo ก็ยังสามารถถ่ายทอดเจตนาที่แท้จริงของผู้พูดได้

ส่วน **内田安伊子:Uchida Aiko (2001)** ศึกษาประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo ว่ามีหน้าที่อะไรบ้างในบทสนทนา และหน้าที่นั้นมีลักษณะเด่นอย่างไร โดยกำหนดคำจำกัดความของประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo ในงานวิจัยของตัวเองไว้ว่าเป็นประโยคที่มี kedo อยู่ด้านท้ายของ

ประโยค และ kedo นั้นทำให้ประโยคหรือกลุ่มคำที่แสดงความหมายเกี่ยวพันกับผู้ฟังไม่ปรากฏอยู่ในรูปของภาษา

เมื่อพิจารณางานวิจัยข้างต้น พบว่าคำจำกัดความของประโยคที่ลงท้ายด้วย kara และประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo ยังขาดความชัดเจนและความแน่นอน เนื่องจากแปรเปลี่ยนไปตามขอบเขตของงานวิจัยในนักวิจัยแต่ละคน แต่สามารถสรุปได้ 2 ฝ่ายใหญ่ คือ

1. ฝ่ายที่เห็นว่าประโยคที่ลงท้ายด้วย kara หรือประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo เป็นประโยคที่สมบูรณ์แล้ว เนื่องจากสามารถถ่ายทอดข้อมูลได้ครบถ้วน ได้แก่ Shirakawa Hiroyuki (1991), Hui Harling (1997) และ Cho Young-Nam (2000)

2. ฝ่ายที่เห็นว่าประโยคที่ลงท้ายด้วย kara หรือประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo เป็นประโยคที่มีการละประโยคส่วนหลังเอาไว้โดยไม่กล่าวออกมา ซึ่งถือเป็นประโยครูปแบบหนึ่งในสำนวนที่กล่าวค้างไว้ 「言いさし表現:iisashi hyougen」 ได้แก่ Kitazawa Takashi (1995) และ Uchida Aiko (2001)

อย่างไรก็ตาม ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยต้องการศึกษาภาพรวมของ kara กับ kedo ที่อยู่ท้ายประโยคในทุกประโยคที่ปรากฏ ทั้งประโยคที่เกิดจากการละประโยคส่วนหลังไว้ เหลือเพียงประโยคส่วนหน้ากับคำช่วยที่เป็นคำสันธาน kara หรือประโยคส่วนหน้ากับคำช่วยที่เป็นคำสันธาน kedo และประโยคที่มีการเติมคำช่วยที่เป็นคำสันธาน kara กับคำช่วยที่เป็นคำสันธาน kedo ลงไปท้ายประโยคว่ามีการใช้และความหมายอย่างไร ผู้วิจัยจึงเก็บรวบรวมข้อมูลตัวอย่างประโยคที่ลงท้ายด้วย kara และประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo ทุกประโยค โดยไม่ได้กำหนดคำจำกัดความของประโยคที่ลงท้ายด้วย kara และประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo ไว้แต่อย่างใด

2.2.2 ประเภทของประโยคที่ลงท้ายด้วย kara กับประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo

งานวิจัยที่กล่าวถึงการจัดประเภทของประโยคที่ลงท้ายด้วย kara และประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo มีดังต่อไปนี้

1. ประเภทของประโยคที่ลงท้ายด้วย kara

Kitazawa Takashi (1995) ตั้งเกณฑ์การจัดประเภทประโยคที่ลงท้ายด้วย kara ตามความแตกต่างของปัจจัยที่ทำให้เกิดปรากฏการณ์การละ ได้แก่ โครงสร้างการโต้ตอบ,

สถานการณ์ในบทสนทนา และการใช้ความรู้ที่อยู่นอกเหนือจากตัวภาษา ซึ่งสามารถแบ่งได้ดังต่อไปนี้

1) ดูจากโครงสร้างการเชื่อมประโยคส่วนหน้ากับประโยคส่วนหลัง กล่าวคือ มีประโยคส่วนหลังปรากฏในบทสนทนาและประโยคส่วนหลังนั้นสามารถเชื่อมกับประโยคที่ลงท้ายด้วย kara ได้ ซึ่งประโยคส่วนหลังนั้นอาจเป็นประโยคบอกเล่าทั่วไปหรือเป็นประโยคที่ใช้ตอบคำถามว่า “ทำไม” (doushite) ก็ได้ นอกจากนี้ ประโยคส่วนหลังอาจปรากฏในคำพูดของผู้พูดซึ่งเป็นคนเดียวกับที่กล่าวประโยคที่ลงท้ายด้วย kara หรือปรากฏในคำพูดของผู้ฟังซึ่งเป็นคนละคนกับที่กล่าวประโยคที่ลงท้ายด้วย kara รวมถึงประโยคส่วนหลังอาจปรากฏอยู่ก่อนหรือหลังประโยคที่ลงท้ายด้วย kara ก็ได้อีกด้วย ดังตัวอย่างประโยคที่ 26

(26) A : 「アンタね。そういう固いこと言ってるから」

A: “anta ne. souiu katai koto itteru kara.”

A: “เธอเนี่ยนะ เพราะพูดแต่เรื่องซีเรียสแบบนี้แหละ”

B : 「売れ残るでしょ.....わかってます」

B: “urenokoru desho. wakatte masu.”

B: “ก็เลยขายไม่ออกใช้มั๊ยละ. ฉันรู้ดีอยู่แล้ว”

จากตัวอย่างประโยคข้างต้น จะเห็นว่าประโยคที่ขีดเส้นประคือประโยคส่วนหลังที่สามารถเชื่อมกับประโยคที่ลงท้ายด้วย kara ได้ โดยประโยคส่วนหลังนั้นปรากฏในคำพูดของผู้ฟังซึ่งเป็นคนละคนกับที่กล่าวประโยคที่ลงท้ายด้วย kara นอกจากนี้ ประโยคส่วนหลังยังปรากฏอยู่หลังประโยคที่ลงท้ายด้วย kara อีกด้วย

2) ดูจากเนื้อความในประโยคส่วนหน้ากับประโยคส่วนหลัง กล่าวคือ มีประโยคส่วนหลังปรากฏในบทสนทนาแต่ไม่สามารถเชื่อมกับประโยคที่ลงท้ายด้วย kara ได้ ซึ่งผู้ฟังสามารถเข้าใจความหมายได้โดยการสังเกตสิ่งอื่นที่ปรากฏอยู่ในประโยค อาทิเช่น เมื่อมีการเติม noda ไว้หน้า kara ก็แสดงว่ามีการเน้นย้ำความรู้สึกของผู้พูด เป็นต้น ดังตัวอย่างประโยคที่ 27

(27) A1 : 「これが、がくあじさい。ご存知よね (中略)

A1: “kore ga, gakuajisai. gozonji yone.” (chuuryaku)

A1: “นี่คือดอกกะหล่ำไช รู้จักสินะ” (ละข้อความตอนกลางไว้)

B : 「知らない。まだ半分しか咲いてないのかと思った」

B: “shiranai. mada hanbun shika saite nai no ka to omotta.”

B: “ไม่รู้จักหรอก คิดว่าเพิ่งบานแค่ครึ่งเดียวซะอีก”

A2: 「男の人って、本当に花のこと知らないんだから」

A2: “otoko no hitotte, hontouni hana no koto shiranai'n da kara.”

A2: “ผู้ชายเนี่ย ไม่รู้เรื่องดอกไม้เอาเสียจริง ๆ เลย”

จากตัวอย่างประโยคข้างต้น จะเห็นได้ว่าประโยคที่ขีดเส้นประคือประโยคส่วนหลัง แต่ไม่สามารถเชื่อมกับประโยคที่ลงท้ายด้วย kara ได้ ซึ่งผู้ฟังสามารถเข้าใจความหมายได้โดยการสังเกตว่ามีการเติม noda ไว้หน้า kara เนื่องจาก noda มีไว้เพื่อเน้นย้ำความรู้สึกของผู้พูดนั่นเอง

3) ดูจากความหมายแฝง กล่าวคือ ไม่มีประโยคส่วนหลังปรากฏในบทสนทนาแต่อย่างใด ทำให้ประโยคที่ลงท้ายด้วย kara นั้นมีความหมายแฝงว่า “ถ้าคุณอยู่ในสถานการณ์นั้นก็ น่าจะรู้ว่าควรต้องทำอะไร” ซึ่งอ้างอิงมาจากงานวิจัยของ Shirakawa Hiroyuki (1991) ดังตัวอย่างประโยคที่ 28

(28) A : (病院で夫の看病をしている姑にたいして)

「じゃ、おばあちゃん、あたし、帰りますから」

A: (byouin de otto no kanbyou o shite iru shuutome ni taishite)

“ja, obaachan, atashi, kaerimasu kara.”

A: (พูดกับแม่สามีที่กำลังเฝ้าไข้สามีอยู่ที่โรงพยาบาล)

“จ้ัน คุณย่าคะ หนูกลับไปก่อนนะคะ”

จากตัวอย่างประโยคข้างต้น จะเห็นว่าไม่มีประโยคส่วนหลังปรากฏในบทสนทนา ทำให้ผู้ฟังต้องพิจารณาเองว่าผู้พูดต้องการสื่ออะไร ซึ่งในกรณีนี้ผู้พูดต้องการบอกกับผู้ฟังว่า “รบกวนช่วยดูแลสามีให้ด้วย” เป็นต้น

Iguchi Yuko (1998) ศึกษาประโยคที่ลงท้ายด้วย kara ว่ามีหน้าที่ในบทสนทนาอย่างไรบ้าง โดยใช้ลักษณะความเกี่ยวข้องกับข้อความอื่นในบทสนทนามาเป็นเกณฑ์ในการแบ่งประเภทของประโยค ซึ่งมีทั้งหมด 3 ประเภท ดังนี้

1) มีความเกี่ยวข้องกับคำพูดอื่นในบทสนทนา ซึ่งคำพูดอื่นในที่นี้หมายถึงประโยคส่วนหลังที่ปรากฏอยู่ในบทสนทนานั่นเอง โดยอาจปรากฏในคำพูดของผู้พูดซึ่งเป็นคนเดียวกับที่กล่าวประโยคที่ลงท้ายด้วย kara หรือคำพูดของผู้ฟังซึ่งเป็นคนละคนกับที่กล่าวประโยคที่ลงท้ายด้วย kara รวมถึง อาจปรากฏอยู่ก่อนหรือหลังประโยคที่ลงท้ายด้วย kara ก็ได้อีกด้วย ซึ่งเป็นลักษณะของคำช่วยที่เป็นคำสันธานที่ทำหน้าที่เชื่อมกลุ่มคำสองคำเข้าด้วยกัน

2) มีความเกี่ยวข้องกับการกระทำในบทสนทนา โดยใช้เป็นคำอธิบายของการกระทำที่ปรากฏในข้อความก่อนหน้านั้น ดังนั้น ประโยคที่ลงท้ายด้วย kara จึงไม่ได้ทำหน้าที่เชื่อมกลุ่มคำสองกลุ่มคำอีกต่อไป

3) มีความเกี่ยวข้องกับผู้พูดในบทสนทนา มีลักษณะคล้ายคำช่วยท้ายประโยคมากกว่าคำช่วยที่เป็นคำสันธาน เนื่องจากไม่ได้ทำหน้าที่เชื่อมกลุ่มคำสองกลุ่มคำ แต่ใช้แสดงเจตนาของผู้พูดที่มีผลบางอย่างต่อผู้ฟังหรือสถานการณ์ขณะนั้น ซึ่งแสดงไว้เป็นนัยยะในข้อความอื่น

2. ประเภทของประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo

白川博之: Shirakawa Hiroyuki (1996) ศึกษาประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo ว่า ประโยคแบบไหนจัดอยู่ในประเภทประโยคที่กล่าวจบ โดยตั้งเงื่อนไขขึ้นมา 3 ประการเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการแบ่งประเภท ดังนี้

เงื่อนไขข้อที่ 1 ในเชิงรูปลักษณะจะไม่ปรากฏประโยคส่วนหลัง

เงื่อนไขข้อที่ 2 เป็นการกล่าวจบ โดยไม่กล่าวประโยคส่วนหลัง

เงื่อนไขข้อที่ 3 ประโยคส่วนหลังถูกละโดยกฎไวยากรณ์สนทนา กล่าวคือ สามารถทำให้ประโยคส่วนหลังกลับคืนมาได้ โดยดูจากข้อมูลในบริบท

จากเงื่อนไขทั้งสามข้อข้างต้น Shirakawa สามารถแบ่งประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo ออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1) การละ 「省略: shouryaku」 ตรงตามเงื่อนไขทั้ง 3 ข้อ กล่าวคือ ในเชิงรูปลักษณะไม่ปรากฏประโยคส่วนหลัง จึงถือว่าเป็นการกล่าวจบแล้ว แต่สามารถทำให้ประโยคส่วนหลังกลับคืนมาได้โดยดูจากข้อมูลในบริบทซึ่งก็คือประโยคที่ขีดเส้นประ ดังตัวอย่างประโยคที่ 29

(29) 松永 : 「慎重だねえ。なかなか返事しないんだなあ。」

Matsunaga : “shinchou da nee. nakanaka henji shinain da naa.”

มัทสึนางะ : “ระมัดระวังตัวน่าดู ไม่ยอมตอบคำถามฉันเลย”

香織 : 「—— (苦笑) 」

Kaori : “—(kushou) ”

คาโอรึ : “—(ฝืนยิ้มตอบ)”

松永 : 「見かけと違うなあ、あんた、ほんとうに」...

Matsunaga : “mikake to chigau naa. anta. hontou ni.”

มัทสึนางะ : “ต่างกับที่เห็นจากภายนอกเลยนะ... เธอนะ... จริงๆ... เลย”

香織 : 「そうですか」

Kaori : "sou desu ka"

คาโอริ : "จั้นหรือคะ"

松永 : 「イヤならイヤって、けろっと決めちゃうような顔して
るけどな」

Matsunaga : "iya nara iyatte, kerotto kimechimau youna kao shite
ru kedo na"

มัทสึนางะ : "หน้าตานะดูเหมือนกับคนที่ถ้ามีอะไรไม่ชอบก็จะพูดออกมาตรง ๆ
เลยนี่นา"

2) การกล่าวจบ 「言い終わり:iowari」 ตรงตามเงื่อนไขข้อที่ 1 กับข้อที่ 2 กล่าวคือ ในเชิงรูปลักษณะไม่ปรากฏประโยคส่วนหลัง จึงถือว่าเป็นการกล่าวจบแล้ว ทำให้ไม่สามารถทำให้ประโยคส่วนหลังกลับมาโดยดูจากข้อมูลในบริบทได้ ดังตัวอย่างประโยคที่ 30

(30) 早苗 : 「失礼します。会議が、もう始まるそうですけど……」

Sanae : "shitsurei shimasu. kaigi ga, mou hajimaru sou desu kedo...."

ซานะเอะ : "ขอประทานโทษค่ะ การประชุมใกล้จะเริ่มแล้วนะคะ...."

正樹 : 「え? (と、時計を見る) あ…… (忘れていたのだ)」

Masaki : "e? (to tokei o miru) a....(wasurete ita noda)"

มาซากิ : "เฮ้? (มองไปที่นาฬิกา) อ๊ะ.... (ลืมไปเลย) "

3) การกล่าวค้างไว้ 「言い残し:ii'nokoshi」 ตรงตามเงื่อนไขเฉพาะข้อที่ 1 กล่าวคือ ในเชิงรูปลักษณะไม่ปรากฏประโยคส่วนหลัง แต่ไม่ถือว่าเป็นการกล่าวจบ แม้ว่าจะไม่สามารถทำให้ประโยคส่วนหลังกลับมาโดยดูจากข้อมูลในบริบทได้ก็ตาม ดังตัวอย่างประโยคที่ 31

(31) 正樹 : 「今日泊まっていけよ」

Masaki : "kyou tomatte ike yo"

มาซากิ : "วันนี้พักสักคืนดีแล้วค่อยไป"

慎平 : 「そろしたいんだけどね (溜め息をつく)」

Shinpei : "sou shitain da kedo ne (tameiki o tsuku)"

ชินเป : "ฉันก็อยากจะทำแบบนี้แหละ (ถอนหายใจ)"

Uchida Aiko (2001) ใช้เกณฑ์การตีความมาแบ่งประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo ออกเป็น 2 รูปแบบใหญ่ คือ

1) รูปแบบที่เน้นประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo 「けど終止文重点型:kedo shuushi bun juutengata」 ในการทำให้เจตนาบรรลุเป้าหมาย ซึ่งผู้ฟังสามารถเข้าใจเจตนาของผู้พูดได้โดยไม่ต้องใช้ประโยคส่วนหลังมาช่วยในการตีความ

2) รูปแบบที่เน้นประโยคส่วนหลังที่ละไว้ 「主節重点型:shusetsu juutengata」 ในการทำให้เจตนาบรรลุเป้าหมาย ซึ่งผู้ฟังต้องเข้าใจประโยคส่วนหลังที่ซ่อนไว้ โดยสันนิษฐานได้จากประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo ก่อน แล้วจึงจะสามารถเข้าใจเจตนาของผู้พูดได้

เมื่อพิจารณางานวิจัยทั้งหมดข้างต้น ผู้วิจัยพบว่างานวิจัยที่ผ่านมาใช้เกณฑ์การจัดประเภทที่หลากหลายตามแต่มุมมองของนักวิจัยแต่ละคน โดย Kitazawa Takashi (1995) ใช้เกณฑ์ความแตกต่างของปัจจัยที่ทำให้เกิดการละ ส่วน Iguchi Yuko (1998) ใช้เกณฑ์ความเกี่ยวข้องกับข้อความอื่นในบทสนทนา ในขณะที่ Shirakawa Hiroyuki (1996) ใช้เกณฑ์ทางด้านรูปลักษณะ การจบประโยคและข้อมูลในบริบทที่นำประโยคส่วนหลังกลับคืน และ Uchida Aiko (2001) ใช้เกณฑ์ความจำเป็นของประโยคส่วนหลังในการตีความ

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยสังเกตว่ามีลักษณะที่เป็นจุดร่วมกันอยู่ประการหนึ่งที่ปรากฏในเกณฑ์ของนักวิจัยทุกคน นั่นก็คือการปรากฏของประโยคส่วนหลัง ดังนั้น ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงนำการปรากฏของประโยคส่วนหลังมาใช้เป็นเกณฑ์ในการจัดประเภทของประโยคที่ลงท้ายด้วย kara กับประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo โดยอ้างอิงชื่อเรียกในประเภทต่าง ๆ ได้แก่ การละ (shouryaku) การกล่าวค้างไว้ (ii'nokoshi) และการกล่าวจบ (iiowari) จากงานวิจัยของ Shirakawa Hiroyuki (1996) เนื่องจากเห็นว่าชื่อเรียกดังกล่าวสามารถใช้อธิบายการจัดประเภทของตนเองได้อย่างชัดเจนและเหมาะสมมากที่สุด ดังตารางที่ 2.4 และตัวอย่างประโยคที่ 32, 33, 34, 35, 36 และ 37

ตารางที่ 2.4

ประเภทของประโยคที่ลงท้ายด้วย kara กับประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo

ชื่อเรียกประเภท	ลักษณะของประโยคที่ลงท้ายด้วย kara กับประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo
1. การละ (shouryaku)	ประโยคที่มี kara หรือ kedo อยู่ท้ายประโยค โดยมีประโยคส่วนหลังปรากฏในรูปภาษา
2. การกล่าวค้างไว้ (ii'nokoshi)	ประโยคที่มี kara หรือ kedo อยู่ท้ายประโยค โดยมีประโยคส่วนหลังปรากฏแต่ไม่อยู่ในรูปภาษา
3. การกล่าวจบ (iiohari)	ประโยคที่มี kara หรือ kedo อยู่ท้ายประโยค โดยไม่มีการปรากฏของประโยคส่วนหลัง เพราะไม่มีประโยคส่วนหลังตั้งแต่แรกแล้ว

ตัวอย่างประโยคที่จัดอยู่ในประเภทของการละ (shouryaku)

(32) 桃子 : 「千明に会った？」

Momoko : “Chiaki ni atta?”

โมโมโกะ : “นัดพบกับจิกากิแล้วใช่ไหม?”

良介 : 「まだや」

Ryousuke : “mada.ya.”

เรียวสุเกะ : “ยังเลย”

桃子 : 「どうして？」

Momoko : “doushite?”

โมโมโกะ : “ทำไมล่ะ?”

良介 : 「どうしてって、向こうも忙しいって言うてたから」

Ryousuke : “doushitette, mukou mo isogashiitte iu te ta kara”

เรียวสุเกะ : “ทำไมนะเธอ ก็ฝ่ายนั้นเขาบอกว่าไม่ว่างนะสิ”

(Shirakawa Hiroyuki, 1991, p.250)

(33) こずえ : 「五代さんてね…」

Kozue : “Godaisan te ne”

โคซุเอะ : “คุณโกะไดนะ”

響子：「はい？」

Kyouko：“hai?”

เคียวโกะ：“หือ?”

こずえ：「あたしの初恋の人にそっくりなんですよ。」

Kozue：“atashi no hatsukoi no hito ni sokkuri nan desu yo.”

โคซุเอะ：“เขาเหมือนกับคนรักคนแรกของฉันมากเลย”

響子：「まあ！！」

Kyouko：“maa!!”

เคียวโกะ：“ฮา!!”

こずえ：「あたしが一方的に憧れてただけなんだけれど。」

Kozue：“atashi ga ippou teki ni akogarete ta dake nan da keredo”

โคซุเอะ：“แต่ฉันก็แค่หลงใหลได้ปลื้มเขาอยู่ฝ่ายเดียวนะนะ”

(Shirakawa Hiroyuki, 1996, p.12)

จากตัวอย่างประโยคที่ 32 และ 33 จะเห็นว่าประโยคส่วนหลังมีการปรากฏในข้อมูลที่เป็นตัวภาษา ดังสังเกตได้จากข้อความที่ขีดเส้นประ ซึ่งเป็นข้อมูลที่มีความเกี่ยวข้องกับประโยคที่ลงท้ายด้วย kara หรือประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo โดย kara ในตัวอย่างประโยคที่ 32 มีไว้เพื่อแสดงเหตุผลให้ประโยคส่วนหลัง ส่วน kedo ในตัวอย่างประโยคที่ 33 มีไว้เพื่อแสดงความขัดแย้งกับประโยคส่วนหลัง

ตัวอย่างประโยคที่จัดอยู่ในประเภทของการกล่าวค้างไว้ (ii'nokoshi)

(34) 響子：「大学祭に行ってもいいですか？」

Kyouko：“daigakusai ni ittemo ii desu ka?”

เคียวโกะ：“ขอฉันแวะไปเที่ยวงานเทศกาลที่มหาวิทยาลัยหน่อยได้ไหม?”

五代：「えっ…！？あの…大学祭ってぼくの大学の…？」

Godai：“e....! ano....daigakusaitte boku no daigaku no....?”

โกะได：“เอ๋.....! เอ๋อ....งานเทศกาลมหา'ลัยที่ว่าหมายถึงมหา'ลัยที่ผมเรียนอยู่หรือครับ?”

響子：「はい。邪魔にならないように、適当にやりますから...」

Kyouko：“hai. jama ni naranai youni tekitou ni yarimasu kara....”

เคียวโกะ：“ใช่ค่ะ ฉันจะเดินเที่ยวชมงานเอง ไม่ไปรบกวนคุณหรอกค่ะ”

五代：「邪魔なんてとんでもない！！ぼくご案内します
 ……!!!」

Godai : “jama nante tondemonai!! boku goannai shimasu!!”

โกะได : “รบกวนรบกวนอะไรกันครับ!! ผมยินดีพาคุณเที่ยวชมงานเอง!!”

(Shirakawa Hiroyuki, 1991, p.251-252)

(35) 一組の男女がレストランのテーブルについてところ

ichikumi no danjo ga resutoran no teeburu ni tsuita tokorode

ในขณะที่ชายหญิงคู่หนึ่งเข้ามานั่งที่โต๊ะในร้านอาหาร

男性：「ここは昼間休むんです。コーヒーと紅茶しかでき
 ないんだけど。

dansei : “koko wa hiruma yasumun desu. koohii to koucha shika deki
 nain da kedo”

ผู้ชาย : “ที่นี่ปิดพักตอนเที่ยง ก็เลยเสิร์ฟได้แต่กาแฟกับชาฝรั่งเท่านั้น”

女性：「紅茶を」

josei : “kousha o”

ผู้หญิง : “ฉันดื่มชาฝรั่งล่ะกัน”

(Uchida Aiko, 2001, p.43)

จากตัวอย่างประโยคที่ 34 และ 35 จะเห็นว่าประโยคส่วนหลังไม่มีการปรากฏใน
 ข้อมูลที่เป็นตัวภาษา แต่มีการปรากฏในข้อมูลที่อยู่นอกตัวภาษาหรือก็คือบริบทในขณะนั้น ดัง
 สังเกตได้จากข้อความที่ขีดเส้นประ ซึ่งช่วยให้สามารถคาดเดาประโยคส่วนหลังของประโยคที่ลง
 ทำด้วย kara หรือประโยคที่ลงทำด้วย kedo ได้ โดยประโยคส่วนหลังของตัวอย่างประโยคที่
 34 คือ “คุณไม่ต้องกังวลใจไปหรอก” 「どうぞ心配しないでください: douzo shinpai
 shinaide kudasai」 ส่วนประโยคส่วนหลังของตัวอย่างประโยคที่ 35 คือ “อยากดื่มอะไรล่ะ” 「何
 にしますか: nani ni shimasu ka」

ตัวอย่างประโยคที่จัดอยู่ในประเภทของการกล่าวจบ (iowari)

(36) 桃子：「この間はありがとう」

Momoko : “kono aida wa arigatou”

โมโมโกะ : “วันก่อนขอบคุณนะ”

良介：「何…？」

Ryousuke : “nani...?”

เรียวกุสะ : “เรื่องอะไรล่ะ?”

桃子 : 「お肉」

Momoko : “oniku”

โมโมโกะ : “เรื่องเนื้อวัวไง”

良介 : 「ああ」

Ryousuke : “aa”

เรียวกุสะ : “อ้อ”

桃子 : 「千明も呼んで食べたから…」

Momoko : “Chiaki mo yonde tabeta kara”

โมโมโกะ : “ก็ที่ฉันไปเรียกจิกากิมากินด้วยนะ”

良介 : 「そう…」

Momoko : “sou”

โมโมโกะ : “อ้อ”

(Shirakawa Hiroyuki, 1991, p.251)

(37) [健一がもらいものの高級な酒を持っている。良雄は酒屋の息子である]

[Kenichi ga moraimono no koukyuuna sake o motte iru. Yoshio wa sakaya no musuko de aru]

เคนอิจิกำลังถือเหล้าชั้นดีที่ได้รับเป็นของฝาก ส่วนโยชิโอะเป็นลูกชายเจ้าของร้านเหล้า

良雄 : 「V.S.O.P.すげエじゃねえか」

Yoshio : “V.S.O.P. sugee janee ka”

โยชิโอะ : “V.S.O.P.สุดยอดเลยเว้ย”

健一 : 「お前は別に、めずらしかないだろうけど」

Kenichi : “omae wa betsuni, mezurashikanai darou kedo”

เคนอิจิ : “สำหรับนาย คงเฉย ๆ ละสินะ”

良雄 : 「そんなことないよ。売ってたって、のめねえさ」

Yoshio : “sonna koto nai yo. utte tatte, nomenee sa”

โยชิโอะ : “ใครบอกเล่า ได้แต่ขายนะ ไม่ได้ดื่มหรอก”

健一：「じゃ、のむか？」

Kenichi : “ja, nomu ka?”

เคนอิจิ : “จิ้นมาดื่มกันมั้ย?”

(石田恵里子:Ishida Eriko, 1995, p.333)

จากตัวอย่างประโยคที่ 36 และ 37 จะเห็นว่าประโยคส่วนหลังไม่มีการปรากฏทั้งในข้อมูลที่เป็นตัวภาษาและข้อมูลที่อยู่นอกตัวภาษาหรือบริบทแต่อย่างใด จึงกล่าวได้ว่าประโยคดังกล่าวไม่มีประโยคส่วนหลังปรากฏอยู่ตั้งแต่แรกแล้ว ถือว่าเป็นประโยคที่มีการเติม kara กับ kedo ลงไปในฐานะคำช่วยท้ายประโยค

2.2.3 วิธีการใช้ประโยคที่ลงท้ายด้วย kara กับประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo

สำหรับวิธีการใช้ประโยคที่ลงท้ายด้วย kara นั้น ผู้วิจัยพบงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้เพียงชิ้นเดียว ตรงกันข้ามกับวิธีการใช้ประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo ซึ่งผู้วิจัยพบว่าม้งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้มากมาย ดังต่อไปนี้

1. วิธีการใช้ประโยคที่ลงท้ายด้วย kara

Hui Harling (1997) ศึกษาวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kara ที่อยู่ท้ายประโยคเพื่อหาความสัมพันธ์กับวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธานแบบดั้งเดิม แล้วพบว่าวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kara ที่อยู่ท้ายประโยคมี 2 แบบ คือ

1) แบบที่แสดงผลของการตัดสินใจ 「判断の理由:handan no riyuu」 แสดงความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุเป็นผลระหว่างประโยคส่วนหน้ากับประโยคส่วนหลัง โดยที่ประโยคส่วนหน้าคือต้นตอหรือที่มาของการตัดสินใจ ดังตัวอย่างประโยคที่ 38

(38) 実：「なんにもいわないじゃない」

Minoru : “nan ni mo iwanai janai”

มิโนรุ : “ไม่พูดอะไรเลยนะ”

知子：「いちいちいうと、あんたうるさがるから」

Tomoko : “ichi'ichi iu to, anta urusagaru kara”

โทโมโกะ : “ขึ้นพูดตลอด เดี่ยวเธอก็รำคาญกันพอดี”

2) แบบที่แสดงเหตุผลที่เรียกร้องการกระทำ 「働きかけの理由:hatarakikake no riyuu」 ประโยคส่วนหลังมักไม่ปรากฏ เนื่องจากผู้พูดกับผู้ฟังสามารถเข้าใจได้จากบริบท ส่วนประโยคส่วนหน้าคือเหตุผล (ข้อมูลใหม่) ที่ผู้พูดหยิบยกขึ้นมาอธิบายให้ผู้ฟังเข้าใจหรือกล่าวเสริมให้ผู้ฟังกระทำบางสิ่งบางอย่าง ทำให้ความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุเป็นผลปรากฏไม่ชัดเจนนัก ดังตัวอย่างประโยคที่ 39

(39) 綾子：「フレンチトーストにミルクティ」

Ayako：“furenchi toosuto ni mirukuti”

อายาโกะ：“ขอขนมปังฝรั่งเศสกับชาวม”

実：「そんなもん食べっかよ」

Minoru：“sonna mon kuekka yo”

มิโนรุ：“ของแบบนี้จะกินลงหรือ”

綾子：「栄養あるから」

Ayako：“eiyo aru kara”

อายาโกะ：“มีสารอาหารที่เป็นประโยชน์ต่อร่างกายนะ”

จากงานวิจัยของ Hui Harling (1997) พบว่าวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kara ที่อยู่ท้ายประโยคนี้มีลักษณะไม่แตกต่างจากวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kara เนื่องจากสามารถใช้ได้ทั้งแบบแสดงเหตุผลและแบบไม่แสดงเหตุผล อย่างไรก็ตาม ในงานวิจัยชิ้นนี้ไม่ได้กล่าวถึงวิธีการใช้แสดงเป็นคำช่วยท้ายประโยคแต่อย่างใด ทำให้ประเด็นนี้ผู้วิจัยจำเป็นต้องศึกษาต่อไป

2. วิธีการใช้ประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo

Ishida Eriko (1995) ศึกษาคำช่วยที่เป็นคำสันธาน ga กับ kedo ในตำแหน่งท้ายประโยค แล้วพบว่าวิธีการใช้ที่สำคัญ 2 ประการ คือ

1) แสดงการเรียกร้องการกระทำ 「働きかけ:hatarakikake」 โดยใช้ในกรณีที่เป็นการตอบคำถามพร้อมกับถามถึงเจตนาที่ถาม, การเรียกร้องข้อมูลที่ละเอียดกว่านี้, การยืนยัน, สถานการณ์การชักชวน, การมอบหมายให้ผู้ฟังเป็นคนตัดสินใจ และการขอร้อง ดังตัวอย่างประโยคที่ 40 ซึ่งแสดงถึงการตอบคำถามพร้อมกับถามถึงเจตนาที่ถาม

(40) 清水 : 「どこまで行くんですか」

Kiyomizu : “doko made ikun desu ka”

คิโยมิซึ : “จะไปไหนหรือ”

節子 : 「天文館ですけど」

Setsuko : “tenmonkan desu kedo”

เซะทสึโกะ : “หอดูดาวค่ะ”

清水 : 「送りましょうか」

Kiyomizu : “okurimashou ka”

คิโยมิซึ : “ไปส่งให้เอามั้ย”

2) ทำให้คำพูดดูนุ่มนวลมากขึ้น 「やわらげ:yawarage」 โดยใช้ในกรณีที่เป็นกรการกล่าวความคิดเห็น, กล่าวปฏิเสธคำพูดของผู้ฟัง, การกล่าวชี้แนะ, กล่าวร้องทุกข์และกล่าวคัดค้าน ดังตัวอย่างประโยคที่ 41 ซึ่งแสดงถึงการกล่าวความคิดเห็น

(41) 組子 : 「変わったわねえ」

Kumiko : “kawatta wa nee”

คุมิโกะ : “(ที่นี่)ดูเปลี่ยนไปนะ”

素子 : 「そうかなあ。毎日見てると、こんな変わらないところ、ないと思うけど」

Soshi : “sou kanaa. mainichi miteru to, konna kawaranai toko, nai to omou kedo”

โซชิ : “นั่นหรือ เห็นอยู่ทุกวัน ก็เลยคิดว่าไม่มีที่ไหนที่ไม่เปลี่ยนแปลงแบบนี้อีกแล้ว”

ในขณะที่ 三原嘉子:Mihara Yoshiko (1995) ศึกษาประโยคที่ลงท้ายด้วย keredomo ในฐานะคำช่วยท้ายประโยค โดยกล่าวถึงวิธีการขึ้นพื้นฐานของประโยคดังกล่าวว่าเป็นการสอบถามผู้ฟัง ซึ่งมีความหมายแฝงว่าผู้พูดคาดหวังให้ผู้ฟังกระทำบางอย่าง จึงเสนอข้อมูลที่เป็นต่อการกระทำนั้นแก่ผู้ฟังเพื่อสอบถามว่าผู้ฟังคิดอย่างไร โดยสามารถแยกเป็นวิธีการใช้อื่น ๆ ได้ 2 วิธีการ คือ

1) เรียกร้องผู้ฟัง 「相手の求め:aite no motome」 โดยใช้ในกรณีที่เป็นกรการขอหรือแสดงความต้องการ, การเสนอแนะ, การเรียกร้องการตัดสินใจ, การเรียกร้องความคิดเห็น และการบอกชื่อ ดังตัวอย่างประโยคที่ 42 ซึ่งแสดงถึงการบอกชื่อ

(42) [病院の受付で]

[byouin no uketsuke de]

(ณ ประชาสัมพันธ์ของโรงพยาบาล)

典子 : 「あの、岡田ですけど。」

Noriko : “ano, okada desu kedo.”

โนริโกะ : “เอ๋อ ฉันชื่อโอกาดะคะ”

看護婦 : 「今手術が終わったそうです。先生がお会いになりますから下の中央手術室の前でお待ちください。」

kangofu : “ima shujutsu ga owatta sou desu. sensei ga oaini nari

masu kara shita no chuuou shujutsushitsu no mae de omachi kudasai.”

พยาบาล : “ตอนนี้การผ่าตัดเสร็จสิ้นแล้ว เดี่ยวคุณหมอมจะไปพบคุณ กรุณาลงไปรอที่หน้าห้องผ่าตัดกลางที่ชั้นล่างด้วยค่ะ”

典子 : 「はい。」

Noriko : “hai.”

โนริโกะ : “ค่ะ”

2) แสดงความรู้สึกนึกคิด 「表出:hyoushutsu」 โดยใช้ในกรณีที่เป็นการแสดงความคิดหรือความเห็นของตัวเอง, การแสดงความคิดเห็นในเชิงปฏิเสธ และการปฏิเสธ ดังตัวอย่างประโยคที่ 43 ซึ่งแสดงถึงการปฏิเสธ

(43) A : 「明日の午後はいかがですか。」

A : “ashita no gogo wa ikaga desu ka.”

A : “ช่วงบ่ายวันพรุ่งนี้ดีไหมคะ”

B : 「明日の午後は、ちょっと都合が悪いんですが。」

B : “ashita no gogo wa, chotto tsugou ga warui'n desu ga.”

B : “ช่วงบ่ายวันพรุ่งนี้ไม่ค่อยสะดวกครับ”

A : “そうですか。ではあさってにしましょう。」

A : “sou desu ka. dewa asatte ni shimashou.”

A : “จ้ะหรือคะ ถ้าวันมะรืนนี้นะคะ”

แม้ว่างานวิจัยของ Ishida Eriko (1995) และ Mihara Yoshiko (1995) จะใช้ชื่อเรียกจะแตกต่างกัน แต่คำอธิบายในแต่ละวิธีการใช้มีลักษณะเหมือนกัน ผิดกับงานวิจัยของ Shirakawa Hiroyuki (1996) ที่ศึกษาว่าประโยคที่จบท้ายด้วย kedo แบบไหนจัดอยู่ในประเภทประโยคที่กล่าวจบ (iowari) ซึ่งสามารถแบ่งวิธีการใช้ได้ 3 แบบ ดังนี้

1) ใช้สลับหน้า-หลัง 「倒置的:touchiteki」 เพื่อแก้ไขสิ่งที่ผู้พูดได้กล่าวไว้ในประโยคก่อนหน้านี้ กล่าวคือ ปฏิเสธนัยยะที่ผู้ฟังอาจได้จากประโยคก่อนหน้านี้ โดยการเพิ่มเติมข้อแม้ลงไป และมีความหมายแฝงว่าเป็นการเสริมข้อมูลให้ประโยคที่เคยกล่าวไปก่อนหน้านี้ นอกจากนี้ ยังสามารถแสดงจุดมุ่งหมายที่ตรงข้ามกับสิ่งที่กล่าวไปก่อนหน้านี้ได้อีกด้วย ดังตัวอย่างประโยคที่ 33 ในหน้า 33-34

2) ใช้สอดแทรก 「挿入的:sounyuuteki」 มีหน้าที่เหมือนวิธีการใช้สลับหน้า-หลัง (touchiteki) เพียงแต่มีอิสระในการวางตำแหน่งมากกว่า กล่าวคือ สามารถวางหลังประโยคที่จบท้ายด้วย kedo หรือคำนามได้ ดังตัวอย่างประโยคที่ 44

(44) そうしているうちに、いつの間にか中学で一番か二番になる

まで速くなっていたのです。長距離をやって、マラソン——
いまのフルマラソンではないです が——をやっても、いつも
校庭を出て最初に帰ってくるのは私だったのです。

sou shite iru uchini, itsunomanika chuugaku de ichiban ka niban ni
naru made hayaku natte ita no desu. chookyori o yatte, marason—ima
no furumarason dewanai desu ga—o yattemo, itsumo koutei o dete
saisho ni modotte kuru no wa watashi datta no desu.

ในระหว่างนั้น ฉันก็วิ่งเร็วขึ้นมาจนกลายเป็นที่หนึ่งหรือที่สองของระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้นโดยไม่รู้ตัว แม้จะเป็นการวิ่งในระยะทางไกลที่เรียกว่า
มาราธอน แต่ยังไม่ใช่มาราธอนของแท้เหมือนตอนนี้ ทุกครั้งที่ออกวิ่งจาก
สนามของโรงเรียน คนที่กลับมาเป็นคนแรกคือฉันเสมอ

3) ใช้เป็นคำช่วยท้ายประโยค (shuujoshi) เป็นการแสดงข้อมูลที่ช่วยผู้ฟังในการตัดสินใจกระทำบางอย่างและมีความหมายแฝงว่าเป็นการสอบถามผู้ฟัง ดังตัวอย่างประโยคที่ 30 ในหน้า 31

นอกจากงานวิจัยของ Shirakawa Hiroyuki (1996) ที่แบ่งวิธีการใช้ตามลักษณะตำแหน่งที่ปรากฏแล้ว ยังมีงานวิจัยของ 高田恭子&福盛寿賀子:Takada Kyouko &

Fukumori Sugako (2001) ที่ศึกษาประโยคที่กล่าวไม่จบ 「非言い切り文:hi iikiri bun」 จากสภาพการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน ga และ kedo ในตำแหน่งท้ายประโยคที่ใช้ในหนังสือเรียนภาษาญี่ปุ่นทั้งในระดับต้น ระดับกลางและระดับสูงจำนวนทั้งสิ้น 7 เล่ม แล้วพบว่ามามีวิธีการใช้ที่สำคัญ 7 ประการ คือ

1) การแสดงการเกริ่นนำ (maeoki youhou) ใช้ตอนเปิดการสนทนา โดยดึงความสนใจจากผู้ฟังหรือนำให้ผู้ฟังเข้าสู่วงสนทนา

2) การแสดงการนำเสนอหัวข้อ (teidai youhou) ใช้หลังจากเกริ่นนำแล้วหรือใช้ตอนที่ต้องการเปลี่ยนหัวข้อสนทนา โดยการนำเสนอหัวข้อที่แสดงเนื้อหานั้น ๆ ให้ผู้ฟังได้รับรู้

3) การแสดงการเรียกร้องการกระทำแบบอ้อม 「間接的働きかけ用法:kansetsuteki hatarakikake youhou」 ใช้กล่าวถึงความคาดหวังหรือสภาพการณ์ของผู้พูดให้ผู้ฟังรับรู้อย่างอ้อม ๆ เพื่อกระตุ้นให้ผู้ฟังกระทำอะไรบางอย่าง

4) การแสดงการเรียกร้องการกระทำโดยตรงแต่เกรงใจ 「遠慮型直接働きかけ用法:enryogata chokusetsu hatarakikake youhou」 ใช้กล่าวถึงเจตนาที่แท้จริงของผู้พูดเพื่อให้ผู้ฟังกระทำอะไรบางอย่างอย่างชัดเจน แต่แฝงด้วยความรู้สึกเกรงใจของผู้พูด

5) การแสดงลักษณะการร่วมวงสนทนา 「共話的用法:kyouwateki youhou」 ใช้ทำให้บทสนทนาเป็นไปอย่างราบรื่น ไม่สะดุดขาดตอน โดยผู้พูดกับผู้ฟังพยายามสังเกตปฏิกริยาของแต่ละฝ่ายเพื่อทำให้การพูดคุยดำเนินต่อไปได้

6) การแสดงความขัดแย้ง (gyakusetsu youhou) ใช้กล่าวถึงเจตนาที่แท้จริงของผู้พูดอย่างอ้อม ๆ โดยใช้ในกรณีที่กล่าวได้ยากหรือกล่าวปฏิเสธ

7) การแสดงการเปรียบเทียบ (taihi youhou) ใช้ในการเปรียบเทียบโดยละประโยคส่วนหลังเอาไว้

นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยของ 蘇玲禎:Jen Ling-Hui (2003) ที่ศึกษาประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo ในตำแหน่งท้ายประโยคในฐานะสำนวนอ้อม โดยเปรียบเทียบกับบทแปลภาษาจีนซึ่งก่อนอื่นได้ตั้งเกณฑ์การกำหนดวิธีการใช้ตามงานวิจัยของ Cho Young-Nam (2000) ที่แบ่งไว้ 7 วิธีการ คือ

1) การแสดงความรู้สึกนึกคิด 「自己表出:jiko hyoushutsu」 ใช้ตอนที่ผู้พูดแสดงความคิดเห็น เพื่อหลีกเลี่ยงการชี้ชัด

2) การแสดงการปฏิเสธ 「否定表出:hitei hyoushutsu」 ใช้ตอนที่ผู้พูดปฏิเสธผู้ฟังหรือแสดงความคิดเห็นที่ไม่เป็นที่น่าพอใจกับผู้ฟัง เพื่อทำให้ทำที่ปฏิเสธนุ่มนวลขึ้น

- 3) การกล่าวเสริมคำพูดก่อนหน้า 「前言補足:zengen hosoku」 ใช้ตอนที่ผู้พูดกล่าวเสริมในคำพูดที่รู้สึกว่าจะยังไม่เพียงพอ เพื่อเสริมคำพูดที่ตัวเองได้พูดออกมา
- 4) การขอร้อง 「依頼:irai」 ใช้ตอนที่ผู้พูดแสดงความคาดหวังหรือเรียกร้องบางอย่างจากผู้ฟัง เพื่อสอบถามเจตนาของผู้ฟัง
- 5) การสอบถามความคิดเห็น 「意見求め:iken motome」 ใช้ตอนที่ผู้พูดแสดงความคิดเห็นหรือกล่าวถึงการกระทำที่ผู้พูดได้ทำให้ผู้ฟังหรือพยายามที่จะทำให้ผู้ฟัง เพื่อสอบถามความคิดเห็นจากผู้ฟัง
- 6) การนำเข้าสู่หัวเรื่อง 「話題導入:wadai dou'nyuu」 ใช้ตอนที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังเข้าร่วมสนทนาในเรื่องที่จะพูดต่อไป
- 7) การชี้แนะข้อมูล 「情報提示:jouhou teiji」 ใช้ตอนที่ผู้พูดชี้แนะข้อมูลที่สนับสนุนให้ผู้ฟังกระทำอะไรบางอย่าง

จากงานวิจัยทั้งหมดข้างต้น ผู้วิจัยพบว่าเป็นการศึกษาวิธีการใช้ kedo ในตำแหน่งท้ายประโยคทั้งสิ้น ทั้งนี้ เนื่องจากเห็นว่าประโยคดังกล่าวเป็นประโยคที่กล่าวจบแล้ว ไม่ได้ทำหน้าที่เชื่อมกับประโยคส่วนหลังอีกต่อไป จึงน่าจะมีวิธีการใช้ที่ต่างไปจากเดิมที่ทำหน้าที่เชื่อมกลุ่มคำสองกลุ่มคำในฐานะคำช่วยที่เป็นคำสันธาน

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยพบว่าวิธีการใช้บางวิธีการสามารถนำไปใช้กับประโยคที่มีการละประโยคส่วนหลังหรือประโยคที่เป็นกรกล่าวค้างไว้ได้ด้วย โดยสังเกตได้จากชื่อเรียกวิธีการใช้และลักษณะของประโยคที่ไปทับซ้อนกับวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kedo ดังที่กล่าวไปแล้วในหัวข้อที่ 2.1.2 จึงเป็นที่น่าสังเกตว่าวิธีการใช้ kedo ในตำแหน่งท้ายประโยคกับวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน kedo น่าจะมีความเกี่ยวพันกันหรือไม่ อย่างไร ซึ่งประเด็นนี้ผู้วิจัยจะศึกษาต่อไป

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสามารถสรุปวิธีการใช้ประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo ได้ดังตารางที่ 2.5

ตารางที่ 2.5

เอกสารและงานวิจัยที่กล่าวถึงวิธีการใช้ประโยชน์ที่ลงท้ายด้วย kedo

เอกสารและงานวิจัยที่กล่าวถึง	วิธีการใช้ประโยชน์ที่ลงท้ายด้วย kedo									
	เรียกร้องการกระทำ	ทำให้คำพูดนุ่มนวลมากขึ้น	แสดงความรู้สึกนึกคิด	สอบถามความคิดเห็น	กล่าวเสริมคำพูดก่อนหน้า	ชี้แนะข้อมูล	เสนอหัวข้อสนทนา	ร่วมวงสนทนา	เปรียบเทียบ	เกริ่นนำ
1. Ishida Eriko (1995)	+	+	-	-	-	-	-	-	-	-
2. Mihara Yoshiko (1995)	+	-	+	-	-	-	-	-	-	-
3. Shirakawa Hiroyuki (1996)	-	-	-	+	+	+	-	-	-	-
4. Takada Kyouko & Fukumori Sugako (2001)	+	+	+	-	-	-	+	+	+	+
5. Jen Ling-Hui (2003)	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-

(เครื่องหมาย + หมายถึง มีการกล่าวถึง, เครื่องหมาย - หมายถึง ไม่มีมีการกล่าวถึง)

2.2.4 หน้าที่ของประโยคที่ลงท้ายด้วย kara กับประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo

ในการพิจารณาหน้าที่ของประโยคที่ลงท้ายด้วย kara กับประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo นั้นมีทั้งงานวิจัยที่พิจารณาหน้าที่ในระดับประโยค กล่าวคือ หน้าที่ที่ใช้เชื่อมกลุ่มคำสองกลุ่มคำ เนื่องจากเห็นว่าประโยคที่ลงท้ายด้วยคำช่วยที่เป็นคำสันธานนั้นยังมีประโยคส่วนหลังอยู่ เพียงแต่ไม่ปรากฏออกมาหรือปรากฏออกมาคนละคราวเท่านั้น และงานวิจัยที่พิจารณาหน้าที่ในระดับข้อความ กล่าวคือ หน้าที่ที่ใช้ภาษาในขณะที่บุคคลมีปฏิสัมพันธ์กันในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยไม่สนใจว่าประโยคดังกล่าวจะมีประโยคส่วนหลังเชื่อมต่อกันหรือไม่ ดังต่อไปนี้

1. หน้าที่ของประโยคที่ลงท้ายด้วย kara

Shirakawa Hiroyuki (1991) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการใช้ kara แบบเดิมที่ใช้ในฐานะคำช่วยที่เป็นคำสันธาน กับ kara แบบใหม่ที่ใช้ในฐานะคำช่วยท้ายประโยคว่าเชื่อมโยงกันได้อย่างไร แล้วพบว่า kara ที่ใช้ในฐานะคำช่วยท้ายประโยคมีหน้าที่ดังต่อไปนี้

1) บอกเจตนาให้รับรู้ 「意志を告知する:ishi o kokuchi suru」 เป็นการบอกกล่าวความตั้งใจของผู้พูดให้ผู้ฟังรับรู้

2) บอกข้อมูลใหม่ให้รับรู้ 「新情報を告知する:shinjouhou o kokuchi suru」 เป็นการบอกข้อมูลใหม่ที่ผู้ฟังไม่รู้ ซึ่งอาจเป็นสภาพจิตใจของผู้พูด เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วหรือยังไม่เกิดก็ได้

3) เร่งรัดปฏิกิริยาจากผู้ฟัง 「反応をうながす:hanou o u'nagasu」 เป็นการเรียกร้องปฏิกิริยา เช่น คำพูด การกระทำ จากผู้ฟัง โดยผู้พูดบอกความตั้งใจหรือข้อมูลใหม่ให้รับรู้ แล้วให้ผู้ฟังตัดสินใจเองว่าหลังจากนั้นผู้ฟังจะทำอย่างไรต่อไป

นอกจากนี้ Shirakawa Hiroyuki (1995) ได้นำตัวอย่างคำช่วยที่เป็นคำสันธาน kara ที่ไม่ได้แสดงเหตุผล ทั้งที่เป็นประโยคสมบูรณ คือ ประโยคส่วนหน้า (S1) + kara + ประโยคส่วนหลัง (S2) และประโยคที่ไม่สมบูรณ ได้แก่ ประโยคที่สลับหน้า-หลัง (touchi) คือ ประโยคส่วนหลัง (S2) + ประโยคส่วนหน้า (S1) + kara, ประโยคที่กล่าวค้างไว้ 「言いさし文:iisashi bun」 คือ ประโยคส่วนหน้า (S1) + kara มาตรวจสอบกับหน้าที่ทั้ง 3 ที่ตั้งขึ้น โดยในที่นี้ขออธิบายเฉพาะลักษณะของประโยคที่กล่าวค้างไว้ ดังต่อไปนี้

1) ยื่นเงื่อนไข 「条件提示:jouken teiji」 เป็นการยื่นเงื่อนไขแลกเปลี่ยนเพื่อให้ผู้ฟังเปลี่ยนท่าทีอะไรบางอย่าง โดยลักษณะเด่นอยู่ที่ประโยคส่วนหลังจะปรากฏก่อนประโยคที่กล่าวค้างไว้เสมอ เมื่อสนทนาไปสักพักประโยคที่กล่าวค้างไว้จึงจะปรากฏออกมา ดังตัวอย่างประโยคที่ 34 ในหน้า 34-35

2) จัดเตรียมข้อมูล 「お膳立て:ozendate」 เป็นการจัดเตรียมข้อมูลใหม่ที่ผู้ฟังยังไม่เคยรู้มาก่อนและเป็นข้อมูลที่มีความจำเป็นต่อการกระทำ โดยผู้พูดคาดหวังหรือคาดการณ์ให้ผู้ฟังทำอะไรบางอย่างนั้น ดังตัวอย่างประโยคที่ 45

(45) [大樹がでて行く。]

[Daiki ga dete iku.]

(ไดคิจะออกไปข้างนอก)

大樹：「行ってきます！」

Daiki：“itte kimasu!”

ไดคิ：“ผมไปก่อนนะฮะ!”

正樹：「うん…」

Masaki：“un...”

มาซากิ：“ฮะ”

[慎平が自分の部屋から出てきて]

[Shinpei ga jibun no heya kara dete kite]

(ชินเปออกมาจากห้องของตัวเอง)

慎平：「おやつ、アイスクリームが冷蔵庫に入ってるからな」

Shinpei：“oyatsu, aisukuriimu ga reizouko ni haitteru kara na”

ชินเป：“ของว่าง ไอศกรีมนะอยู่ในตู้เย็นแล้วนะ”

大樹：「うん、行ってきます！」と、行く。

Daiki：“un, itte kimasu!” to, iku.

ไดคิ：“ครับ ฉันไปก่อนนะฮะ” พูดแล้วก็ออกไป

3) จัดลำดับขั้นตอน 「段取り:dandori」 ไม่ปรากฏการใช้ประโยคที่กล่าวค้างไว้ในหน้านี้ เนื่องจากตามหลักเกณฑ์แล้วไม่สามารถทำได้

แม้ว่าบางประเภทไม่ปรากฏตัวอย่างประโยคที่จะนำมาใช้อธิบายประกอบได้ แต่ Shirakawa ก็พบว่าทั้ง 3 หน้าที่มีลักษณะพิเศษร่วมกัน 4 ประการ ดังนี้

1) ประโยคส่วนหลัง (S2) จะเป็นสำนวนที่เรียกร้องให้ผู้ฟังเกิดการกระทำ เช่น สั่ง
ขอร้อง ชักชวน ห้าม เป็นต้น

2) ประโยคส่วนหน้า (S1) เป็นการเสนอข้อมูลในหน้าที่ต่าง ๆ (การยื่นเงื่อนไข, การ
จัดเตรียมข้อมูล, การจัดลำดับขั้นตอน) เพื่อกระตุ้นหรือส่งเสริมให้เกิดการกระทำของผู้ฟังใน
ประโยคส่วนหลัง (S2)

3) หน้าที่ของคำช่วยที่เป็นคำสันธาน kara ในบทสนทนาคือการให้ข้อมูลใหม่หรือ
ประโยคส่วนหน้า (S1) กับผู้ฟัง เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความรู้อยากทำในสิ่งที่ก่อนหน้านี้ ผู้ฟังไม่คิด
ที่จะทำ

4) ในกรณีที่ยังไม่มีประโยคส่วนหลัง (S2) แต่ประโยคส่วนหน้า (S1) ก็ก่อให้เกิด
ความหมายได้ (หรือเรียกว่าประโยคที่กล่าวค้างไว้ (iisashi bun) คือ S1+kara) ในระดับข้อความจะ
ถือว่าไม่ได้เป็นการกล่าวค้างไว้ แต่จะถือว่าเป็นการกล่าวจบ

水谷信子: Mizutani Nobuko (2000) ศึกษาวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธาน
เปรียบเทียบระหว่างภาษา โดยพิจารณาจากวิธีการแปลคำช่วยที่เป็นคำสันธานในกลุ่มแสดง
เหตุผล 「からので類:kara node rui」 จากภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาอังกฤษ และภาษาอังกฤษ
เป็นภาษาญี่ปุ่น เพื่อเน้นวิเคราะห์เฉพาะในส่วนที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ส่วนที่ไม่แปลคำช่วยที่
เป็นคำสันธานในภาษาญี่ปุ่นเป็นคำสันธานในภาษาอังกฤษ และส่วนที่ไม่แปลคำสันธานใน
ภาษาอังกฤษเป็นคำช่วยที่เป็นคำสันธานในภาษาญี่ปุ่น ซึ่งพบว่าประโยคภาษาญี่ปุ่นส่วนใหญ่อยู่
ในรูปประโยคที่ลงท้ายด้วย 「からので類:kara node rui」 จึงสรุปหน้าที่ไว้ดังต่อไปนี้

1) แสดงเหตุผลให้ประโยคก่อนหน้า 「先行文の理由:senkoubun no riyuu」 ซึ่ง
ประโยคก่อนหน้าเป็นการเรียกร้องการกระทำบางอย่างจากผู้ฟัง

2) แสดงความคิดเห็นแบบบอกเป็นนัยยะ 「意見の暗示:iken no anji」 เนื่องจาก
ไม่ได้แสดงออกมาในรูปของภาษา

2.1) ให้เหตุผลต่อคำพูดผู้ฟัง 「相手の発言の理由付け:aite no hatsugon
no riyuuzuke」 โดยผู้พูดกล่าวให้เหตุผลเพื่อแสดงความเห็นด้วยกับผู้ฟัง ทำให้เรียกได้อีกอย่างว่า
เป็นการกล่าวเสริมคำพูดของผู้ฟัง

2.2) ตอบคำถาม 「質問に答えるもの:shitsumon ni kotaeru mono」 โดย
คำถามในที่นี้หมายถึงคำถามว่า "ทำไม" (doushite)

นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยของ 木山三佳:Kiyama Mika (2004) ที่ศึกษาพัฒนาการการใช้ kara ของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชั้นต้นและชั้นกลาง โดยเปรียบเทียบการใช้ kara ของผู้เรียนกับคนญี่ปุ่น, เปรียบเทียบการใช้ kara ในหมู่ผู้เรียนด้วยกันและเปรียบเทียบการใช้ kara ของผู้เรียนในช่วงที่เพิ่งมาถึงญี่ปุ่นกับช่วงที่อาศัยอยู่ที่ญี่ปุ่นได้ 6 เดือน ซึ่งกรอบในการวิเคราะห์ข้อมูล การใช้ kara นั้นได้จัดแบ่ง kara ออกเป็น 6 หน้าตามที่ตามโครงสร้าง ดังนี้

1) หน้าที่อยู่ในระดับไวยากรณ์ 「命題的機能:meidaiteki kinou」 มีโครงสร้างเป็นประโยคที่ลงท้ายด้วย kara + ประโยคส่วนหลัง โดยที่ kara มีหน้าที่เชื่อมประโยคส่วนหน้ากับประโยคส่วนหลังเพื่อแสดงเหตุผล

2) หน้าที่อยู่ในระดับข้อความแบบที่ 1 「テキスト的機能 1 :tekisutoteki kinou1」 มีโครงสร้างเป็นประโยคส่วนหน้า+ประโยคที่ลงท้ายด้วย kara ซึ่งตำแหน่งประโยคส่วนหน้ากับประโยคส่วนหลังจะสลับกัน โดยที่ kara มีหน้าที่กล่าวเหตุผลเสริมหรือกล่าวสรุปคำพูดที่อยู่ก่อนหน้า

3) หน้าที่อยู่ในระดับข้อความแบบที่ 2 「テキスト的機能 2 :tekisutoteki kinou2」 มีโครงสร้างเป็นประโยคที่ลงท้ายด้วย kara+ประโยคอื่น+ประโยคส่วนหลัง หรือประโยคส่วนหลัง+ประโยคอื่น+ประโยคที่ลงท้ายด้วย kara ซึ่งมีประโยคอื่นมาคั่นกลางระหว่างประโยคที่ลงท้ายด้วย kara กับประโยคส่วนหลัง โดยที่ kara มีหน้าที่กล่าวสรุปคำพูดที่อยู่ก่อนหน้ามากกว่าที่จะเชื่อมประโยคส่วนหน้ากับประโยคส่วนหลัง

4) หน้าที่ยิงบทสนทนาแบบที่ 1 「談話管理機能 1 :danwa kanri kinou1」 มีโครงสร้างคือผู้พูดกล่าวประโยคที่ลงท้ายด้วย kara ก่อน จากนั้นผู้ฟังจึงกล่าวประโยคส่วนหลังตามมา โดยที่ kara มีหน้าที่ดูแลจัดการบทสนทนาให้เป็นไปตามต้องการ อาทิเช่น การเริ่มบทสนทนา การสรุปบทสนทนา การเปลี่ยนฝ่ายพูด การแก้ไขคำพูด เป็นต้น

5) หน้าที่ยิงบทสนทนาแบบที่ 2 「談話管理機能 2 :danwa kanri kinou2」 มีโครงสร้างคือผู้ฟังกล่าวประโยคส่วนหลังก่อน จากนั้นผู้พูดจึงกล่าวประโยคที่ลงท้ายด้วย kara ตามมา โดยที่ kara มีหน้าที่ขยายความข้อมูล ซึ่งเป็นเทคนิคในการสนทนา รวมถึงมีหน้าที่แสดงความรู้สึกร่วมกับคำพูดที่อยู่ก่อนหน้า แสดงความเห็นด้วยและแสดงการปฏิเสธแบบอ้อมได้อีกด้วย

6) หน้าที่ยิงแสดงความรู้สึกนึกคิด 「表明:hyoumei」 มีโครงสร้างเป็นประโยคที่ลงท้ายด้วย kara ที่ไม่มีประโยคส่วนหลัง โดยที่ kara มีหน้าที่แสดงความรู้สึกนึกคิดของผู้พูดที่มีสอดคล้องต่อสถานการณ์ในขณะนั้น

2. หน้าที่ของประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo

佐藤勢紀子: Satou Sekiko (1993) ศึกษาประโยคที่กล่าวด้วย ga กับ kedo จากวิดีโอสื่อการสอน แล้วพบว่าหน้าที่หลักของประโยคดังกล่าวเกี่ยวข้องกับกรอกรั้งข้อมูลซึ่งสามารถแบ่งหน้าที่ออกเป็น 5 หน้าที่ ดังต่อไปนี้

1) การส่งสัญญาณขอข้อมูลแบบเป็นนัย 「暗示的情報要求のサインの送信:anjiteki jouhou youkyuu no sain no soushin」 เนื่องจากในบทสนทนา ผู้ฟังรู้ว่าผู้พูดต้องการถ่ายทอดข้อมูลอะไรบางอย่างมาให้ จึงเตรียมตัวเตรียมใจรับฟังข้อมูลที่ผู้พูดต้องการถ่ายทอดเป็นอย่างดี ทำให้ถึงแม้ผู้พูดจะไม่ได้กล่าวร้องขอข้อมูลออกไป แต่ผู้ฟังก็สามารถเข้าใจเจตนาของผู้พูดได้

2) การหลีกเลี่ยงการทำในสิ่งที่เสียมารยาทอันอาจเกิดขึ้นขณะที่ร้องขอข้อมูลแบบโจ่งแจ้ง 「明示的情報要求に伴う禁忌侵犯の回避:meijiteki jouhou youkyuu ni tomonau kinki shinpan no kaihi」 เนื่องจากการร้องขอข้อมูลถือเป็นพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการเสียมารยาทต่อผู้ฟัง ซึ่งถือเป็นข้อพึงระวังในการสนทนา ทำให้ผู้พูดพยายามหลีกเลี่ยงการกระทำดังกล่าว โดยการใช้ประโยคที่กล่าวด้วย ga / kedo เพื่อแสดงว่าต้องการร้องขอข้อมูลแต่ไม่ต้องการเสียมารยาทต่อผู้ฟัง

3) การหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาสุภาพเกินจำเป็น 「敬語の過剰使用の回避:keigo no kajou shiyou no kaihi」 เนื่องจากการเรียกร้องข้อมูลจำเป็นต้องคำนึงถึงความคิดของผู้ฟังเป็นสิ่งสำคัญ ในบางครั้งจึงต้องใช้ภาษาสุภาพ แต่ผู้พูดไม่แน่ใจว่าภาษาสุภาพที่ใช้ถูกต้องหรือไม่ ทำให้เกิดความรู้สึกกังวล นอกจากนี้ ถ้าใช้ภาษาสุภาพมากเกินไป จะทำให้เกิดความรู้สึกห่างเหินเกินควร ประโยคที่กล่าวด้วย ga / kedo จึงถือเป็นเทคนิคอย่างหนึ่งในการหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาสุภาพ

4) การหลีกเลี่ยงการร้องขอข้อมูลแบบโจ่งแจ้งซึ่งเป็นเทคนิคที่ทำให้การขอร้องและการเชิญชวนสัมฤทธิ์ผล 「依頼や勧誘における目的達成の方略としての明示的情報要求の回避:irai ya kanyuu ni okeru mokuteki tassei no houryaku toshite no meijiteki jouhou youkyuu no kaihi」 กล่าวคือ ผู้พูดจะไม่เรียกร้องข้อมูลโดยตรงในทันทีทันใด แต่จะใช้วิธีการให้ข้อมูลที่ละเล็กละน้อย เพื่อสังเกตปฏิกิริยาของผู้ฟัง ซึ่งส่วนใหญ่พบในการขอร้องและการเชิญชวน เนื่องจากผู้ฟังจำเป็นต้องรับผิดชอบสิ่งที่ตัวเองเอ่ยปากตอบตกลง

5) การสลับหน้าที่ให้ฝ่ายตรงข้ามพูดแบบนุ่มนวลในการอภิปราย 「討論でのturn譲渡におけるturn-taking 強制の回避:touren de no turn jouto ni okeru turn-taking

kyousei no kaihi) ถือเป็นกรเรียกกรองข้อมูลอย่างหนึ่งเหมือนกัน โดยผู้พูดแสดงเจตนาว่าการพูดของตนจะจบสิ้นลงแล้ว จากนั้นไปจะขอมอบสิทธิ์การพูดให้กับผู้ฟัง ซึ่งพบได้บ่อยในการอภิปรายทั่วไป

ในขณะที่ Mizutani Nobuko (2000) ศึกษาวิธีการใช้คำช่วยที่เป็นคำสันธานเปรียบเทียบระหว่างภาษา โดยพิจารณาจากวิธีการแปลคำช่วยที่เป็นคำสันธานในกลุ่มแสดงความขัดแย้ง 「けどが類:kedo ga rui」 จากภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาอังกฤษ และภาษาอังกฤษเป็นภาษาญี่ปุ่น เพื่อเน้นวิเคราะห์เฉพาะในส่วนที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ส่วนที่ไม่แปลคำช่วยที่เป็นคำสันธานในภาษาญี่ปุ่นเป็นคำสันธานในภาษาอังกฤษ และส่วนที่ไม่แปลคำสันธานในภาษาอังกฤษเป็นคำช่วยที่เป็นคำสันธานในภาษาญี่ปุ่น ซึ่งพบว่าประโยคภาษาญี่ปุ่นส่วนใหญ่อยู่ในรูปประโยคที่ลงท้ายด้วย 「けどが類:kedo ga rui」 จึงสรุปหน้าที่ไว้ดังต่อไปนี้

1) แสดงการคาดหวังคำพูดจากผู้ฟัง 「相手の発言を期待:aite no hatsugen o kitai」 โดยคำพูดในที่นี้หมายรวมถึงการพูดรับเป็นช่วง ๆ ของผู้ฟังในขณะที่มีการสนทนา เช่น ครับ / ค่ะ 「うん:un」

2) แสดงการคาดการณ์การปฏิเสธจากผู้ฟัง 「相手の反論を予期:aite no hanron o yoki」 กล่าวคือ ผู้พูดคาดการณ์ว่าผู้ฟังอาจไม่เห็นด้วยกับความคิดของตน

3) แสดงความรู้สึกแบบบอกเป็นนัยยะ เช่น ความสงสัย ความไม่พอใจ 「不安・疑問等の暗示:fu an gimon nado no anji」

4) กล่าวเสริมคำพูดของฝ่ายตรงข้าม 「相手の発言の補強:aite no hatsugen no hokyou」 โดยคำพูดของผู้พูดช่วยแสดงความหมายที่อยู่นอกตัวภาษาของผู้ฟังให้ปรากฏออกมา

5) กล่าวเสริมคำพูดที่กล่าวไว้ข้างหน้า 「先行発話の補強:senkou hatsuwa no hokyou」 ซึ่งเป็นคำพูดของตนด้วยการให้ข้อมูลเพิ่มเติม

นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยของ Cho Young-Nam (2000) ที่ศึกษาประโยคที่กล่าวจบด้วย kedo ว่าปรากฏในสถานการณ์ใดบ้าง โดยแบ่งหน้าที่ออกเป็น 3 หน้าที่ ดังนี้

1) ทำให้คำพูดนุ่มนวลขึ้น 「発話緩和:hatsuwa kanwa」 โดยคำพูดในที่นี้หมายถึงคำพูดที่อาจทำร้ายความรู้สึกของผู้ฟัง ในกรณีที่จะต้องปฏิเสธคำพูดของผู้ฟังหรือของบุคคลที่ 3 และในกรณีที่ผู้พูดต้องการแก้ไขคำพูดของผู้ฟัง

2) กล่าวเสริมคำพูดให้สมบูรณ์ 「発話補充:hatsuwa hokan」 เป็นการจัดเรียงคำพูดขึ้นใหม่ เพื่อกล่าวในส่วนที่ยังไม่เพียงพอหรือเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้อย่างถูกต้อง ซึ่งใช้ในกรณีที่ผู้พูดแก้คำพูดของตัวเองใหม่และในกรณีที่กล่าวเสริมขึ้นมา

3) หลีกเลี่ยงการชี้ชัด 「発話断定回避:hatsuwa dantei kaihi」 เป็นการทำให้บทสนทนาราบรื่น เพื่อป้องกันความรู้สึกขาดตอน รวมถึงหลีกเลี่ยงการชี้ชัดโดยการทำให้เกิดความรู้สึกว่าข้อมูลยังคลุมเครือไม่แน่ชัด ซึ่งใช้ในกรณีที่ผู้พูดเสนอข้อมูลที่ใช้เรียกร้องข้อมูลจากผู้ฟังเสียเป็นส่วนมาก

ส่วน Uchida Aiko (2001) พิจารณาประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo ตามขอบเขตของหน้าที่ในบทสนทนาตามแนวคิดของ Stenström, A-B (1994) ที่กล่าวว่าหน่วยที่เล็กที่สุดในการปฏิสัมพันธ์ด้วยภาษาคือการแลกเปลี่ยน 「やり取り:yaritori (exchange)」 ซึ่งการแลกเปลี่ยนในระดับที่ต่ำที่สุดเกิดจากผู้พูดสองคนผลัดกันพูดคนละครั้ง ดังนั้น จึงสามารถแบ่งหน้าที่ของประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo ตามโครงสร้างที่ได้เป็น 2 ฝ่าย คือ

1) ฝ่ายเริ่มพูด 「開始:kaishi (initiate)」 มีหน้าที่ดังต่อไปนี้

1.1) การกล่าวความจริงหรือแสดงความคิดเห็น 「述べ立て:nobetate」 เพื่อต้องการเน้นประโยคส่วนหลัง เนื่องจากผู้ฟังสามารถเข้าใจเจตนาของผู้พูดได้จากการทำให้ประโยคส่วนหลังกลับคืนมา

1.2) การเกริ่นนำข้อมูลที่ใช้ในการเรียกร้องการกระทำ 「要求発話の前置き情報提供:youkyuu hatsuwa no maeoki jouhou teikyuu」 โดยผู้พูดคาดหวังให้ผู้ฟังเข้าใจเนื้อหาที่เรียกร้อง ซึ่งผู้ฟังจะเข้าใจได้ก็ต่อเมื่อทำให้ประโยคหลังกลับคืนมา

2) ฝ่ายตอบ 「応答:outou (respond)」 มีหน้าที่ดังต่อไปนี้

2.1) การแสดงความรู้สึกภายในจิตใจของผู้พูด 「傾きを持つ発話への応答:katamuki o motsu hatsuwa e no outou」 ใช้แสดงความเห็นด้วยแบบโดยตรง และแสดงความไม่เห็นด้วยแบบโดยตรงหรือโดยอ้อมก็ได้

2.2) การให้ข้อมูลที่ฝ่ายตรงข้ามร้องขอ 「情報要求質問への応答:jouhou youkyuu shitsumon e no outou」 ใช้กับข้อมูลที่ผู้พูดมีความรู้สึกไม่พอใจแฝงอยู่ หรือมีความลังเลใจไม่อยากตอบแบบชัดถ้อยชัดคำ

2.3) การให้คำตอบที่นำไปสู่การเปิดบทสนทนาใหม่ 「前提質問への応答:zentei shitsumon e no outou」 เพื่อแสดงความร่วมมือในการสนทนาต่อไป

2.4) การแจ้งให้รู้ว่าไม่สามารถตอบได้ 「応答不可の表明:outou fuka no hyoumei」 เพื่อแสดงว่าถึงจะไม่สามารถตอบได้ แต่ก็ยินดีที่จะสนทนาต่อไป

ในขณะที่ 永田良太:Nagata Ryouta (2001) ศึกษาประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo ว่า มีหน้าที่ใดในบทสนทนา โดยพิจารณาจากโครงสร้างของบทสนทนา ได้แก่ ส่วนเริ่มต้น ส่วนเนื้อหา ส่วนสรุป ซึ่งผลปรากฏว่าประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo มีหน้าที่ที่สำคัญ 2 ประการ คือ

- 1) เปิดประเด็นในการสนทนา 「トピックの展開:topikku no tenkai」 โดยการตั้งผู้ฟังให้เข้าร่วมวงสนทนาในหัวข้อที่ผู้พูดต้องการกล่าวถึง
- 2) สลับฝ่ายพูด 「話者交代:washa koutai (turn-taking)」 โดยมอบหมายให้ผู้ฟังทำหน้าที่เป็นผู้ดำเนินการสนทนาต่อไป

นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยของ 夫明美&セナ・クワンチラー:Fu Akemi & Sena Kwanchira (2002) ที่สำรวจการใช้ประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo ของผู้เรียนชาวไทย แล้วพบว่ามีการใช้ในหน้าที่ 6 หน้าที่ ดังนี้

- 1) เสนอข้อมูล 「情報提供:jouhou teikyou」 ใช้ในกรณีที่เป็นการเสนอข้อมูลที่ยังคงคลุมเครือไม่ชัดเจนเพื่อสอบถามความจริงจากผู้ฟัง, การเสนอข้อมูลที่เป็นความจริง, การชี้แนะหัวข้อเรื่อง, การชี้ข้อมูลที่สอดแทรกและการสอดแทรกข้อมูล
- 2) ทำให้นุ่มนวล (yawarage) ใช้ในกรณีที่ผู้พูดต้องแสดงความคิดเห็นที่ขัดแย้งกับผู้ฟัง
- 3) สอบถามความคิดเห็น 「意見伺い:iken ukagai」 ใช้ในกรณีที่ผู้พูดอยากรู้ว่าผู้ฟังคิดอย่างไรกับความคิดของตนที่ได้กล่าวออกไป
- 4) สลับฝ่ายพูด 「発話の役割交代:hatsuwa no yakuwari koutai (turn-taking)」 ใช้ที่เป็นนัยยะว่าผู้พูดต้องการจบคำพูดของตน แล้วเปลี่ยนให้ผู้ฟังมาเป็นฝ่ายพูดแทน
- 5) ถ่อมตัวผู้พูด 「話し手の謙遜:hanashite no kenson」 ใช้ในกรณีที่ผู้พูดต้องการชมผู้ฟัง โดยการถ่อมตัวเองลง
- 6) เปลี่ยนหัวข้อสนทนา 「話のトピックを変える:hanashi no topikku o kaeru」 ใช้ในกรณีที่ผู้พูดต้องการเปลี่ยนหัวข้อสนทนาใหม่ เนื่องจากไม่อยากรกกล่าวถึงหัวข้อเดิมอีกต่อไป

รวมถึงงานวิจัยของ Jen Ling-Hui (2003) ที่ศึกษาประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo ในฐานะสำนวนอ้อม โดยเปรียบเทียบกับบทแปลภาษาจีน ซึ่งก่อนอื่นได้ตั้งเกณฑ์การพิจารณาหน้าที่ของ kedo ตามงานวิจัยของ Mihara Yoshiko (1995) กับ Cho Young-Nam (2000) บวกกับหน้าที่ที่ตัวเองตั้งขึ้นมาใหม่ รวมเป็น 6 หน้าที่ ดังนี้

- 1) หลีกเลี่ยงการชี้ชัด 「断定回避:dantei kaihi」 โดยใช้ในวิธีการใช้ที่เป็นการแสดงความรู้สึกนึกคิด
- 2) ทำให้คำพูดนุ่มนวลขึ้น (hatsuwa kanwa) โดยใช้ในวิธีการใช้ที่เป็นการแสดงการปฏิเสธ
- 3) กล่าวเสริมคำพูดก่อนหน้า (zengen hosoku) โดยใช้ในวิธีการใช้ที่เป็นการกล่าวเสริมคำพูดก่อนหน้า
- 4) สอบถามเจตนาผู้ฟัง 「意向伺い:ikou ukagai」 โดยใช้ในวิธีการใช้ที่เป็นการขอร้องและวิธีการใช้ที่เป็นการสอบถามความคิดเห็น
- 5) นำเข้าสู่หัวเรื่อง (wadai dou'nyuu) โดยใช้ในวิธีการใช้ที่เป็นการนำเข้าสู่หัวเรื่อง
- 6) ชี้แนะข้อมูล (jouhou teiji) โดยใช้ในวิธีการใช้ที่เป็นการชี้แนะข้อมูล

งานวิจัยที่กล่าวไปแล้วข้างต้น เป็นการศึกษาหน้าที่ของประโยคที่ลงท้ายด้วย kara กับประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo ซึ่งสามารถสรุปหน้าที่ของประโยคที่ลงท้ายด้วย kara กับประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo ได้ดังตารางที่ 2.6 และตารางที่ 2.7 ตามลำดับ

ตารางที่ 2.6

เอกสารและงานวิจัยที่กล่าวถึงหน้าที่ของประโยคที่ลงท้ายด้วย kara

เอกสารและงานวิจัยที่กล่าวถึง	หน้าที่ของประโยคที่ลงท้ายด้วย kara							
	เรียกร้องการกระทำ	แสดงข้อมูลใหม่	แสดงความรู้สึกนึกคิด	แสดงเหตุผล	กล่าวเสริมคำพูด	กล่าวสรุปคำพูด	ขยายความข้อมูล	ดูแลจัดการบทสนทนา
1. Shirakawa Hiroyuki (1991)	+	+	+	-	-	-	-	-
2. Shirakawa Hiroyuki (1995)	+	+	-	-	-	-	-	-
3. Mizutani Nobuko (2000)	+	-	-	+	+	-	-	-
4. Kiyama Mika (2004)	-	-	+	+	+	+	+	+

(เครื่องหมาย + หมายถึง มีการกล่าวถึง, เครื่องหมาย - หมายถึง ไม่มีการกล่าวถึง)

ตารางที่ 2.7

เอกสารและงานวิจัยที่กล่าวถึงหน้าที่ของประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo

เอกสารและงานวิจัยที่กล่าวถึง	หน้าที่ของประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo												
	หลีกเลี่ยงการชี้ชัด	เกริ่นนำ	สลัปฝ่ายพูด	กล่าวเสริมคำพูด	ทำให้คำพูดนุ่มนวลมากขึ้น	เปิดประเด็นใหม่	แสดงความรู้สึกนึกคิด	สอบถามความคิดเห็น	ชี้แนะข้อมูล	แสดงการคาดการณ์การปฏิบัติจากผู้ฟัง	แสดงการคาดหวังคำพูดจากผู้ฟัง	แสดงความร่วมมือในการสนทนา	ถ่อมตัวผู้พูด
1. Satou Sekiko (1993)	+	+	+	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
2. Mizutani Nobuko (2000)	-	-	-	+	-	-	+	-	-	+	+	-	-
3. Cho Young-Nam (2000)	+	-	-	+	+	-	-	-	-	-	-	-	-
4. Uchida Aiko (2001)	+	+	-	-	-	+	+	-	-	-	-	+	-

(เครื่องหมาย + หมายถึง มีการกล่าวถึง, เครื่องหมาย - หมายถึง ไม่มีมีการกล่าวถึง)

ตารางที่ 2.7 (ต่อ)

เอกสารและงานวิจัยที่กล่าวถึงหน้าที่ของประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo

เอกสารและงานวิจัยที่กล่าวถึง	หน้าที่ของประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo												
	หลีกเลี่ยงการซ้ำ	เกริ่นนำ	สลับฝ่ายพูด	กล่าวเสริมคำพูด	ทำให้คำพูดนุ่มนวลมากขึ้น	เปิดประเด็นใหม่	แสดงความรู้สึกนึกคิด	สอบถามความคิดเห็น	ชี้แนะข้อมูล	แสดงการคาดการณ์การปฏิบัติจากผู้ฟัง	แสดงการคาดหวังคำพูดจากผู้ฟัง	แสดงความร่วมมือในการสนทนา	ถ่อมตัวผู้พูด
5. Nagata Ryouta (2001)	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	-	-	-
6. Fu Akemi & Sena Kwanchira (2002)	-	-	+	-	+	+	-	+	+	-	-	-	+
7. Jen Ling-Hui (2003)	+	+	-	+	+	-	-	+	+	-	-	-	-

(เครื่องหมาย + หมายถึง มีการกล่าวถึง, เครื่องหมาย - หมายถึง ไม่มีมีการกล่าวถึง)

เมื่อพิจารณาหน้าที่ต่าง ๆ ในงานวิจัยข้างต้น ผู้วิจัยพบว่าไม่ว่าจะเป็นหน้าที่ในระดับประโยคหรือหน้าที่ในระดับข้อความก็ตาม ทุกหน้าที่ล้วนแสดงให้เห็นถึงการเรียกร้องการกระทำของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟัง ซึ่งการกระทำนั้นอาจเป็นการกระทำทางกายที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังทำอะไรบางอย่าง การกระทำทางวาจาที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังพูดโต้ตอบอะไรบางอย่าง หรือการกระทำทางความคิดที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังเข้าใจอะไรบางอย่าง จึงกล่าวได้ว่าประโยคที่ลงท้ายด้วย kara และประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo ไม่ได้มีหน้าที่บอกกล่าวข้อมูลให้รับรู้เท่านั้น แต่มีหน้าที่แสดงการเรียกร้องการกระทำบางอย่างประกอบด้วย

ดังนั้น ผู้วิจัยคิดว่าจะนำแนวคิดเรื่องวัจนกรรม (speech act) ซึ่งกล่าวถึงการใช้ถ้อยคำเพื่อแสดงการกระทำมาใช้เป็นกรอบในการวิจัยครั้งนี้ ดังจะกล่าวถึงในหัวข้อถัดไป

2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดเรื่องวัจนกรรม (Speech acts)

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวโดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

- 2.3.1 แนวคิดเรื่องวัจนกรรม
- 2.3.2 ระดับของวัจนกรรม
- 2.3.3 ประเภทของวัจนกรรม

2.3.1 แนวคิดเรื่องวัจนกรรม

โดยปกติแล้ว มนุษย์จะใช้ถ้อยคำในการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน ซึ่งถ้อยคำนั้นไม่ได้เป็นเพียงการบอกเล่าเนื้อหาเท่านั้น แต่ในบางกรณีถ้อยคำสามารถแสดงลักษณะการกระทำบางอย่างได้อีกด้วย ตัวอย่างเช่น “ฉันรู้สึกคอแห้งจังเลย” นอกจากจะเป็นถ้อยคำที่แสดงความรู้สึกของผู้พูดแล้ว ยังแฝงลักษณะการกระทำ “ขอรับ” ในกรณีที่ผู้พูดต้องการให้ฝ่ายตรงข้ามหาน้ำมาให้ดื่ม หรือแฝงลักษณะการกระทำ “ชักชวน” ในกรณีที่ผู้พูดต้องการชวนฝ่ายตรงข้ามให้เข้าไปแวะพักและสั่งน้ำมาดื่มด้วยกัน เป็นต้น ดังนั้น ถ้อยคำจึงไม่ได้เป็นเพียงเนื้อหาที่กล่าวออกมาลอย ๆ เท่านั้น แต่ยังมีกรกระทำแฝงอยู่ในเนื้อหานั้นด้วย ซึ่งเราเรียกถ้อยคำที่มีลักษณะดังกล่าวนี้ว่า “วัจนกรรม” (Speech act)

นักปรัชญาชาวอังกฤษที่ชื่อ John. L. Austin เป็นผู้ที่ยกค้นพบแนวคิดเรื่องวัจนกรรม ซึ่งถือเป็นแนวคิดใหม่เกี่ยวกับการใช้ภาษา โดยได้เขียนลงในหนังสือชื่อ “How to Do Things with Words” ในปี ค.ศ. 1962 เพื่อเผยแพร่แนวคิดที่ว่า “ประโยคที่ใช้คำกริยาที่แสดงการกระทำ (performative verb) ที่อยู่ในรูปบอกเล่าปัจจุบันและมีประธานผู้กระทำเป็นบุรุษที่ 1 เป็นถ้อยคำที่สามารถแสดงการกระทำได้ด้วยตัวของมันเอง” (อ้างใน 橋内武:Hashiuchi Takeshi, 1999) ดังตัวอย่างประโยคที่ 46, 47, 48, 49, 50 และ 51

(46) I promise I'll be there on time.

ฉันสัญญาว่าฉันจะไปให้ตรงเวลา

(47) I apologize for the way I acted.

ฉันขอโทษในสิ่งที่ฉันทำลงไป

(48) I sentence you ten years' imprisonment.

ฉันตัดสินให้คุณจำคุกเป็นเวลา 10 ปี

(49) I baptize you Mary.

ฉันตั้งชื่อให้เธอว่าแมรี

(50) I bet you five pounds on the horse.

ฉันพนันม้าตัวนั้นกับคุณด้วยเงินห้าปอนด์

(51) I challenge you to a duel at dawn.

ฉันขอประลองฝีมือกับคุณตอนรุ่งสาง

ทุกประโยคข้างต้น เมื่ออยู่ในบริบทที่เหมาะสม เนื้อหาก็จะสามารถแสดงถึงการกระทำได้ โดยตัวอย่างประโยคที่ 46 แสดงการสัญญา ตัวอย่างประโยคที่ 47 แสดงการขอโทษ ตัวอย่างประโยคที่ 48 แสดงการพิพากษา (ในศาล) ตัวอย่างประโยคที่ 49 แสดงการประกาศ (ใน

พิธีปวารณาตัวเป็นคริสต์ศาสนิกชน) ตัวอย่างประโยคที่ 50 แสดงการพนัน และตัวอย่างประโยคที่ 51 แสดงการทำทนาย ซึ่งประโยคเหล่านี้รวมเรียกว่าประโยคที่แสดงการกระทำ (performative)

อย่างไรก็ตาม ในปี ค.ศ. 1969 นักปรัชญาชาวอเมริกันชื่อ John. R. Searle ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของ Austin และเป็นผู้สานต่อแนวคิดดังกล่าว ได้ออกมาคัดค้านว่า “ไม่ใช่เพียงถ้อยคำที่ใช้คำกริยาที่แสดงการกระทำเท่านั้น แต่ทุกถ้อยคำสามารถแสดงการกระทำได้” เมื่ออยู่ภายใต้สภาวะเงื่อนไขที่เหมาะสม โดยเรียกถ้อยคำที่เป็นกรกระทำนั้นว่า “วัจนกรรม” (speech act)

2.3.2 ระดับของวัจนกรรม

ดังที่กล่าวไปแล้วข้างต้น วัจนกรรมคือถ้อยคำที่แสดงการกระทำได้ โดยเราสามารถใช้อถ้อยคำแสดงการกระทำได้ 3 ระดับ (อ้างใน พิณทิพย์ ทวยเจริญ, 2547) ดังนี้

1. การกระทำด้วยการเปล่งคำพูดที่แสดงว่าได้กล่าวถ้อยคำออกมา (locutionary act) หรือที่เรียกว่าวัจนกรรมสื่อความ เป็นการเปล่งเสียงพูดในลักษณะถ้อยคำออกมาชุดหนึ่ง เพื่อแสดงความหมายการสื่อความ ตัวอย่างเช่น เมื่อกล่าวถ้อยคำว่า “เก้าอี้ตัวนี้สียังไม่แห้ง” จะถือว่าเกิดการกระทำที่เป็นการเปล่งเสียงขึ้นแล้ว

2. การกระทำด้วยการเปล่งคำพูดเพื่อปฏิบัติสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (illocutionary act) หรือที่เรียกว่าวัจนกรรมปฏิบัติ เช่น การให้คำสัญญา การปฏิเสธ การสั่ง หรือการทำพนัน ซึ่งสามารถแบ่งได้ 2 ลักษณะ คือ

- 1) การกระทำด้วยการแสดงว่าได้สื่อเจตนาในถ้อยคำโดยตรง (direct illocutionary act) หรือที่เรียกว่าวัจนกรรมตรง ตัวอย่างเช่น เมื่อกล่าวถ้อยคำว่า “เก้าอี้ตัวนี้สียังไม่แห้ง” จะถือว่าเกิดการสื่อเจตนาในถ้อยคำโดยตรง ก็ต่อเมื่อประโยคดังกล่าวมีความหมายตรงตามเจตนาของผู้พูดและมีความหมายตรงตามรูปคำที่ปรากฏ ซึ่งในที่นี้อาจเป็นการตอบคำถามในประโยคคำถามที่ว่า “เก้าอี้ตัวไหนสียังไม่แห้ง” หรือ “เก้าอี้ตัวนี้สีแห้งหรือยัง” ก็ได้

- 2) การกระทำด้วยการแสดงว่าได้สื่อเจตนาในถ้อยคำโดยอ้อม (indirect illocutionary act) หรือที่เรียกว่าวัจนกรรมอ้อม ตัวอย่างเช่น เมื่อกล่าวถ้อยคำว่า “เก้าอี้ตัวนี้สียังไม่แห้ง” จะถือว่าเกิดการสื่อเจตนาในถ้อยคำโดยอ้อม ก็ต่อเมื่อประโยคดังกล่าวมีความหมายไม่ตรงตามเจตนาของผู้พูดและต้องอาศัยบริบทในการตีความ ซึ่งในที่นี้อาจหมายถึงการเตือนว่า “ไม่ควรนั่งเก้าอี้ตัวนั้น” และ “การเตือน” นั้นเรียกว่าเป็นแรงกระตุ้นในถ้อยคำ (illocutionary force)

3. การกระทำด้วยการเปล่งคำพูดที่บังเกิดผลต่อผู้ฟัง (perlocutionary act) หรือที่เรียกว่าวจนกรรมบังเกิดผล ตัวอย่างเช่น เมื่อกล่าวถ้อยคำที่ว่า “เก้าอี้ตัวนี้สียังไม่แห้ง” จะถือว่าเกิดการบังเกิดผลในถ้อยคำก็ต่อเมื่อทำให้ผู้คนที่หลีกเลี่ยงการเข้าใกล้เก้าอี้ตัวดังกล่าวได้ และ “การหลีกเลี่ยง” นั้นเรียกว่าเป็นผลลัพธ์ที่เกิดจากการบังเกิดผลในถ้อยคำ (perlocutionary effects)

2.3.3 ประเภทของวจนกรรม

นอกเหนือไปจากระดับของวจนกรรมแล้ว เรายังสามารถแบ่งประเภทของวจนกรรมได้ 5 ประเภท (อ้างใน Mey, Jacob L., 1996 และ วรพร ได้สกุลชู, 2547) ดังต่อไปนี้

1. วจนกรรมการกล่าวความจริง (representative) หมายถึง การกล่าวถ้อยคำที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อบอกกล่าวข่าวสารและข้อเท็จจริงต่าง ๆ รวมไปถึงแสดงความเชื่อของผู้พูดให้ผู้ฟังได้รับรู้ มีเป้าหมายในถ้อยคำเป็นการแสดงเรื่องราว โดยมีทิศทางของความเหมาะสมคือการทำให้ภาษาตรงกับโลกแห่งความเป็นจริง และระดับของจิตใจที่แสดงความเชื่อมั่น ส่วนเนื้อหาเป็นอะไรก็ได้ ตัวอย่างของวจนกรรมในกลุ่มนี้ได้แก่ การพูด (saying), การกล่าวยืนยัน (asserting), การวิจารณ์ (criticizing), การบ่น (complaining) และการดุ (scolding) เป็นต้น

2. วจนกรรมการกล่าวชี้แนะ (directive) หมายถึง การกล่าวถ้อยคำที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อต้องการที่จะให้ผู้ฟังกระทำการใดสิ่งหนึ่งตามความประสงค์ของผู้พูด มีเป้าหมายในถ้อยคำเป็นการชี้ให้ผู้ฟังกระทำการบางอย่าง โดยมีทิศทางของความเหมาะสมคือการทำให้โลกแห่งความเป็นจริงตรงกับภาษา และระดับของจิตใจที่แสดงความต้องการ ส่วนเนื้อหาเป็นการกระทำในอนาคตของผู้ฟัง ตัวอย่างของวจนกรรมในกลุ่มนี้ได้แก่ การพูดออกคำสั่ง (commanding หรือ ordering), การขอร้อง (requesting), การพูดเสนอแนะ (suggestion) และการขอร้อง (begging) เป็นต้น

3. วจนกรรมการกล่าวผูกพัน (commissive) หมายถึง การกล่าวถ้อยคำที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อบอกให้ผู้ฟังรับทราบว่าผู้พูดจะกระทำการใดสิ่งหนึ่งเพื่อผู้ฟังในอนาคต มีเป้าหมายในถ้อยคำเป็นการสัญญาว่าผู้พูดจะกระทำการบางอย่าง โดยมีทิศทางของความเหมาะสมคือการทำให้โลกแห่งความเป็นจริงตรงกับภาษา และระดับของจิตใจที่แสดงความตั้งใจ ส่วนเนื้อหาเป็นการกระทำในอนาคตของผู้พูด ตัวอย่างของวจนกรรมในกลุ่มนี้ได้แก่ การสัญญา (promising), การสาบาน (vowing), การพูดเสนอตัว (offering), การรับรอง (guaranteeing) และการข่มขู่ (threatening) เป็นต้น

4. วัจนกรรมการกล่าวแสดงออก (expressive) หมายถึง การกล่าวถ้อยคำที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อแสดงสภาวะทางอารมณ์ ความรู้สึก รวมไปถึงทัศนคติของผู้พูดที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ทั้งนี้ในการกล่าวถ้อยคำดังกล่าวของผู้พูดจะมีจุดประสงค์เพื่อแสดงออกถึงความมีมารยาทที่ดี และมีมิตรไมตรีระหว่างผู้พูดและผู้ฟังด้วย มีเป้าหมายในถ้อยคำเป็นการแสดงความรู้สึกหรือทำที่บางอย่าง โดยไม่มีทิศทางของความเหมาะสม แต่มีระดับของจิตใจที่แสดงความรู้สึกต่าง ๆ ส่วนเนื้อหาเป็นการกล่าวถึงการกระทำหรือคุณสมบัติของผู้พูดหรือผู้ฟัง ตัวอย่างของวัจนกรรมในกลุ่มนี้ ได้แก่ การทักทาย (greeting), การขอโทษ (apologizing), การขอบคุณ (thanking), การชม (complimenting) และการกล่าวลา (expressing farewell) เป็นต้น

5. วัจนกรรมการกล่าวประกาศ (declaration) หมายถึง การกล่าวถ้อยคำเพื่อให้ประกาศหรือเปลี่ยนแปลงสถานภาพของบุคคลหรือบางสิ่งบางอย่าง โดยทั่วไปจะพบการใช้ในบริบทที่เป็นทางการ มีเป้าหมายในถ้อยคำเป็นการหยิบยกเรื่องราวในโลกแห่งความจริงขึ้นมาพิจารณา โดยมีทิศทางของความเหมาะสมทั้งการทำให้ภาษาตรงกับโลกแห่งความเป็นจริงและการทำให้โลกแห่งความเป็นจริงตรงกับภาษา แต่มีระดับของจิตใจที่ไม่แสดงความรู้สึกใด ๆ ส่วนเนื้อหาเป็นอะไรก็ได้ ตัวอย่างของวัจนกรรมในกลุ่มนี้ได้แก่ การแต่งตั้ง (appointing), การเสนอชื่อ (nominating), การกล่าวเปิดงาน (opening a ceremony), การประกาศสงคราม (declaring war) และการไล่ออกจากงาน (firing from employment) เป็นต้น

จากแนวคิดเรื่องวัจนกรรมข้างต้น แสดงให้เห็นว่าเมื่อใดที่มนุษย์ใช้ถ้อยคำเพื่อสื่อสารภายใต้สภาวะเงื่อนไขที่เหมาะสม เมื่อนั้นเจตนาที่บ่งบอกถึงการกระทำก็ได้เกิดขึ้นแล้ว

อย่างไรก็ตาม จากการรวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยพบว่ายังไม่มีงานวิจัยขึ้นใดที่ศึกษา kara กับ kedo ที่อยู่ท้ายประโยคที่สามารถแสดงการกระทำและเจตนาใดได้บ้าง เนื่องจากคำจำกัดความและการจัดประเภทมีการแปรเปลี่ยนไปตามนักวิจัยแต่ละคน ทำให้ผลการวิจัยที่ได้ไม่ครอบคลุมภาพรวมของประโยคที่ลงท้ายด้วย kara กับประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo ทั้งหมด

ดังนั้น ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาภาพรวมของประโยคที่ลงท้ายด้วย kara กับประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo ทั้งหมด เพื่อค้นหาว่า kara กับ kedo ที่อยู่ท้ายประโยคสามารถแสดงการกระทำและเจตนาใดได้บ้าง โดยนำแนวคิดเรื่องวัจนกรรมมาใช้เป็นกรอบในการวิเคราะห์การใช้และความหมายของ kara กับ kedo ที่อยู่ท้ายประโยค ดังจะกล่าวถึงรายละเอียดในบทที่ 3 ต่อไป